

PETRA LOUISE MURIS

DRIE HEKSEN EN HONDEN VAN MENSEN

Drie heksen hebben er een gewoonte van gemaakt mensen in honden en honden in mensen te veranderen. Het heksen genootschap grijpt in.

Pagina	Hoofdstuk
3	1 De treinreis
9	2 De heksen wedstrijd
15	3 De ontsnapping
19	4 Bolletje is nu een kindje
21	5 Arie moet nog wennen
25	6 Arie wordt een circushond
29	7 Wrangel – eiland
33	8 De betoverde ijsbeer
37	9 Allemaal mammoeten op Wrangel
41	10 Ivana, Wilfred en Rob
43	11 Alle honden worden mensen
47	12 De heksenbijeenkomst
49	13 De betoverde brief
53	14 Larissa kan niet meer toveren
58	15 Larissa wordt een papegaai
62	16 Ivana vraagt om hulp
65	17 Larissa is verbaasd
68	18 Arie en zijn vrouw worden juryleden
70	19 Het heksenfestijn
77	20 Drie heksen en honden van mensen

Geschreven en geïllustreerd
door Petra Louise Muris

HOOFDSTUK 1 DE TREINREIS.

De schone Larissa stond voor haar spiegel. Zij was erg in haar sas. Op haar bed lagen wat spullen om mee te nemen. Haastig propte zij alles in haar tas. Zij keek nog een keer in de spiegel. 'Ik ben mooi genoeg,' dacht ze. Vrolijk liep ze naar beneden.

'Zijn jullie klaar, wie haalt de honden?' Larissa liet altijd haar zussen alles doen. Zelf deed ze niets, zij was erg lui. 'Ik heb geen zin,' zei Laura.

'Dan ga ik maar weer,' zuchtte Lana. In hun tuin hadden zij een kennel. Lana haalde er enkele leuke hondjes uit. 'Jullie mogen ook mee, leuk hè? Jullie hoeven niet op de bezem, vandaag gaan we met de trein.'

Geen van de honden kwispelden met hun staartjes. Het leek wel of zij niet mee wilden.

'Hup, nemen jullie allebei ook een hond. Ik neem ze niet alle drie.' Onder luid protest namen haar zussen allebei een hond.

'Die akelige beesten!' Laura keek kwaad.

'De mijne heeft vlooiën, bah!' gilte Lana: 'heb jij ze echt nodig voor het heksenfestijn?'

Het was duidelijk dat zij niet van hun honden hielden.

De zusjes waren bijna bij het station, toen Larissa opeens zei: 'ik ben de uitnodigingen en de treinkaartjes vergeten. Nu moet ik helemaal terug,' zij trok haar liefste gezicht en vroeg: 'Laura, wil jij ze alsjeblieft gaan halen?' 'Jij vergeet nog eens je hersens mee te nemen,' verweet Laura haar.

Laura kon hard rennen. Ze rende zondagsmiddags altijd door het park. 'Ik zal wel gaan, maar leuk vind ik het niet.' Terwijl de anderen de trein voorbij zagen gaan, holde Laura naar huis.

Larissa en Lana wachtten geduldig op het perron. 'Ik ben benieuwd wie er vandaag een prijs krijgt,' zuchtte Lana: 'er is een enorme geldprijs.'

'Tja, ik denk wel dat ik die win, maar ik deel het niet met jullie. Die andere prijzen hoef ik niet,' zei Larissa.

Zij keek naar een man met een hondje, hij kwam net het perron opwandelen. Hij keek naar de mooie zussen.

Zijn hondje trok hard aan zijn riem zodat hij op zijn achterpoten stond. Hij wilde naar de honden van de zussen. De man rukte aan de riem en gaf zijn hond een tik.

Larissa zag het gebeuren. Ze kneep haar ogen half dicht. Op dat moment kwam Laura het perron op hollen. 'Ik heb ze, is de trein al geweest?'

'Er is er al één voorbij. Er komt er één over een half uurtje.' 'Waarom kijk je zo vuil?' vroeg Laura.

Larissa fluisterde: 'die man daar, heeft zijn hond geslagen.' 'Hum, zei Laura: wat doen we daaraan?' 'Straks regel ik het wel,' zei haar zus. De man lachte vriendelijk naar de zussen. Hij had geen benul wat hem nog te wachten stond.

De tijd ging snel. De trein denderde het station binnen. Iedereen stapte in. Na enkele fluitjes van de controleur, kwam de trein langzaam in beweging.

'Ik moet eventjes mijn beentjes strekken,' zuchtte Larissa. 'Nou al?' Zij liep de coupé uit.

Ondertussen kwam er een controleur, hij moest hun kaartjes nakijken. 'Heeft u kaarten voor de honden?' 'Die mogen toch gratis mee?'

‘U moet ze dan op schoot nemen. Hoeveel honden heeft u eigenlijk bij u?’

‘Mijn zus is even haar benen strekken. Wij hebben allemaal een hond.’

‘Dan moet die straks ook op schoot.’

De controleur liep de coupé uit en struikelde daar over twee honden.

‘Nog meer honden, toe maar! En nog los ook!’

Hij keek om zich heen. ‘Zijn dit uw honden?’ Larissa liep langs.

‘Heeft u zich bezeerd?’ vroeg zij: ‘en nee, ik weet niet van wie ze zijn.’ Larissa liep naar haar plaats.

‘Wij moeten de honden op schoot nemen. Ik had kaartjes voor ze moeten kopen.’ Lana keek vol afschuw naar de hond die zij op schoot had.

De controleur liep de hele trein door. Hij vroeg aan elke reiziger: ‘zijn dat uw honden, weet u soms van wie ze zijn?’ Niemand wist dat te vertellen.

‘Dan moeten zij zelf zijn ingestapt, zonder

begeleiding. Ik zet ze bij het volgende station uit de trein.’

Hij aaide hen over hun koppen. Larissa stond opeens achter hem. 'Wij zorgen wel dat zij teruggebracht worden naar hun baasje.'
'Weet u zeker dat zij niet bij u horen?' twijfelde de controleur.
'Nee.'
'Dan moet u de volgende halte eruit om kaartjes te kopen.'
Larissa ging naar haar plaats met de honden.
'Nog meer?' Lana keek boos.
'Even een oponthoudje, we stappen de volgende halte uit de trein. We moeten kaartjes voor de dieren kopen.'
Nu werd Lana nog bozer: 'leuk hoor, we komen vast te laat op het feest.'
De trein stopte. Zij waren bij een station.

De zussen stapten met hun lading honden uit.
'Heb jij weer iemand betoverd?' vroeg Lana.
'Ik heb per ongeluk getoverd,' pruttelde Larissa.
'Per ongeluk, expres bedoel je zeker!'
'Ik heb alleen de man die zijn hond sloeg, omgetoverd! Daarom!'
'Welke van de twee?' vroeg Lana en wees naar de twee honden.
'Deze!' Larissa wees naar een grote grijze hond.
'Wat doen we met dat andere hondje?'
'Die houden wij.'
'Erg vervelend, ik heb een hekel aan honden,' Lana siste van boosheid.
'Waar staat hier een kaartautomaat?' vroeg Larissa.
'Je zoekt het maar uit!' Woest draaide Lana zich om: 'door jouw schuld komen wij te laat op het feest.' Larissa friemelde aan de kaartjesautomaat.
'Waarom zijn er alleen kinderkaartjes te koop? Waarom hebben ze geen hondenkaartjes?

Die zouden vast goedkoper zijn,' jammerde Larissa. 'Het is je eigen schuld had jij je maar moeten beheersen! Dan hadden wij nou nog in de trein gezeten.'

'Ik kan mij niet beheersen als mensen honden mishandelen,' mopperde Larissa.

De zussen ruzieden tot dat er weer een trein kwam. Laura droeg een hond en had één aan de riem. Larissa deed hetzelfde. Ze stapten weer in en zochten een rustig plekje. 'Nu hebben we vijf honden om mee te slepen. Waarom breng jij ons aldoor in moeilijkheden, Larissa?'

Larissa keek uit het raam naar de voorbij komende weides met koeien. 'Wij moeten straks ook nog overstappen met deze meute! Hoe noem je die grote grijze hond trouwens?' vroeg Lana boos.

'Weet ik veel, Grijze of Bertus voor mijn part.'

'En die echte hond?'

Larissa keek vertederd naar het beest. 'Jou noem ik Wilfred, en ik zal goed voor je zorgen,' zei ze.

Zij knuffelde Wilfred. De grote grijze hond keek verdrietig. 'Had je maar niet je hond moeten slaan, dan had ik je ook niet betoverd!' Larissa keek de grijze hond doordringend aan. Lana kon ineens

weer lachen. 'Ach, zo verdienen wij tenminste wat. Alhoewel jij niet veel zal opbrengen. Jij bent behoorlijk kaal, Bertus.' Bertus, die in werkelijkheid meneer Arie van Puffelen heette, keek sip voor zich

uit. 'O nee, ik ben een hond. Nu kan ik morgen niet naar mijn werk.' Hij ging zitten en begon zenuwachtig te hijgen.

De andere honden vonden dat schijnbaar leuk want kwispelend kwamen ze hem besnuffelen. Hij wilde zeggen dat zij er mee moesten ophouden maar schrok van zijn eigen hese geblaf.

Even dacht hij dat hij droomde. Toen keek hij omhoog.

De vrouwen torenden boven hem uit.

‘Smerige heksen, jullie hebben mij omgetoverd in een hond.’ De heksen verstonden geen hondentaal. Arie kon voortaan alleen maar blaffen.

Arie werd boos, hij beet Larissa. ‘Bertus af!’

Zij rommelde wat in haar tas en haalde een muilkorf tevoorschijn. Voordat Arie het besepte, had hij de muilkorf aan. Met zijn voorpoot probeerde hij hem af te doen maar het ding zat stevig vast.

‘Bertusje mag het vrouwtje niet bijtjes doen, stoutertje,’ zei Larissa en aaide Arie over zijn kop.

Arie vond dat reuze fijn, hij begon te kwispelen.

Verbaasd keek hij naar zijn kwispelende staart.

Arie werd kwaad op zijn staart. Hij wilde in die gekke kwispelstaart bijten.

Hij kon daar helaas niet bij. Nu ging hij als een tol draaien. Zijn staart draaide mee. Hij werd er moe van en de muilkorf zat ook in de weg.

‘Bertus is een koddige hond,’ schaterde Larissa: ‘ik denk wel dat we hem kunnen verkopen.’

Er kwam een controleur langs. ‘Kaartjes alstublieft,’ zei hij kortaf. Hij keek naar de honden.

‘Zijn die allemaal van jullie?’

‘Allemaal, wij gaan ze verkopen,’ zei Larissa.

‘Ik zou best een hond willen hebben.’ De controleur aaide Arie. ‘Ach hij heeft een muilkorf aan, zielig zeg!’ Hij kriebelde Arie achter zijn oren.

‘Oekepoek, hoe heet je?’ Arie begon te grommen.

HOOFDSTUK 2

DE HEKSENWEDSTRIJD.

‘Hij heet Bertus en is erg goedkoop. Wij vragen vijftig euro voor hem,’ besliste Larissa.
‘Wel heb ik ooit,’ dacht Arie en liet zijn tanden zien.
Hij had gelukkig zijn muilkorf nog aan.
‘Geef mij jullie telefoonnummer, ik bel jullie vanavond,’ zei de controleur.

Arie maakte zich erg bezorgd. Wie moest er nu voor zijn vrouw zorgen? Hij moest onmiddellijk ontsnappen en naar huis gaan.
Arie kon zich niet loswurmen daar kreeg hij geen kans voor, hij was stevig aangelijnd. Wat had hij een spijt dat hij lelijk had gedaan tegen zijn hond.
Hij blafte en jankte.
Gek genoeg kreeg hij antwoord van zijn eigen hond: ‘ik weet heus wel dat je altijd lief voor mij was. Alleen vandaag niet.’
‘Zeg Bolletje, ik moet ontsnappen zodra we weer terug gaan. Dan spring ik de trein uit zodra hij stopt. Jammer genoeg kan ik je niet meenemen, arm lief hondje,’ Arie was klaaglijk aan het blaffen.
‘Hou op met jullie geblaf, vervelende beesten!’
Larissa werd heel boos. Gelukkig stopte de trein en moesten zij er uit.

‘Wij stappen niet over, we lopen wel. Zover is het ook niet.’ Ze wandelden naar het grote gebouw waar het feest gehouden werd.
De zussen waren te laat op hun bestemming aangekomen, het feest was al begonnen.
Het was vreselijk druk in de grote zaal, het leek wel een kippenhok, iedereen kakelde door elkaar.

De zussen vonden uiteindelijk een tafeltje met vier stoelen. 'Wilt u wat drinken?' Naast hen stond een meisje met een dienblad. 'Wat willen jullie, ik betaal.' Larissa pakte haar beursje al. 'Heksentheet met een sprits.' Het meisje liep weg.

Op het podium stond een magere vrouw met een zwarte cape om. 'Stilte alstublieft.' De zaal werd langzaam rustig. 'Iemand van u wordt vandaag miljonair. Er worden drie prijzen uitgereikt. Wij beginnen van onderaf. De derde prijs is een reis naar Wrangel. Daar is altijd frisse lucht. De tweede prijs is... elk weekend, zes maanden lang een etentje in luxe restaurants en een nieuwe garderobe voor alle seizoenen, voor uw hele familie! Onze hoofdprijs is... twee miljoen euro!!! Dat is het bedrag dat de beste tovenares krijgt. Natuurlijk moeten zij hier op dit podium hun kunsten vertonen. Maar... alvorens wij de winnaressen bekend gaan maken, gaan wij eerst samen een drankje en een maaltijd gebruiken. Ondertussen kunnen wij genieten van muziek en dans.'

Iedereen applaudisseerde.

De heksentheet en de spritsen werden op het tafeltje neergezet. Het werd erg gezellig. Alle heksen hadden goede hoop een prijs te winnen. Larissa vertelde iedereen hoe goed zij kon toveren. Haar zusters werden er misselijk van. Zij durfden het haar niet te zeggen omdat zij bang waren, betoverd te worden. Nu werden er heerlijk belegde broodjes gebracht. Iedereen zat te smullen. Eindelijk was het dan zover. De zwarte magere dame kwam het podium weer op. 'Ahum, stilte graag!'

‘Ik wil hier graag bij mij op het podium hebben... juffrouw Larissa Kruidje!!!’

Onder luid applaus moest Larissa naar het podium. Zij had alle honden bij zich. De zwarte dame klapte ook in haar handen. Larissa stond op het podium en maakte een buiging. Iedereen applaudisseerde nog harder. ‘Vandaag ziet u de beste tovenaressen van dit jaar. Juffrouw Larissa zal laten zien wat haar beste tovertruc is.’

Larissa gebod de honden te gaan zitten.

‘Poeh, riep iemand uit de zaal: da ’s geen toveren!’ Toen pakte Larissa één van haar honden bij zijn kop. De zaal was doodstil. Een felle lichtflits ging de zaal door. In plaats van een hond stond er een jongen. Hij maakte van deze gelegenheid gebruik om te gillen. Larissa pakte hem weer vast en de jongen werd weer een hond. ‘Ik heb dit gedaan, omdat deze jongen zijn hond vaak sloeg. Daar heb ik een hekel aan.’ Ze pakte de volgende hond bij zijn kop. ‘Flits!’ De heksen in de zaal werden zowat verblind door het licht. Op de plek waar de hond zat, stond nu een oude man. Hij trilde op zijn oude benen.

‘Deze man liet zijn hond niet genoeg uit. De hond deed dan zijn behoefte in huis. Daar kreeg hij slaag voor, foei!’ Larissa greep hem vast. ‘Floep.’ Daar stond weer een hond.

Toen was Arie van Puffelen aan de beurt.

‘Dit is Bertus, ook hij sloeg zijn hond. Ze gaf hem een mep en zei: ‘dat zal je nooit meer kunnen, niet waar Bertus?’

Arie wilde net zeggen dat hij zijn hond nooit pijn deed, maar hij was alweer een hond.

De menigte klapte weer voor Larissa.

‘Nummer vier was heel erg gemeen. Zijn hond moest naast een scooter mee hollen. Het arme dier struikelde soms.’ Weer ging een flits door de zaal. Deze keer was het een burgemeester die al een hele tijd zoek was.

Larissa kneepte hem in zijn oor en riep: ‘van deze gelegenheid maak ik gebruik hem in een kluif te veranderen!’

‘Bonk’ er lag opeens een kluif op het podium.

De zaal klapte en schreeuwde: ‘bravo, bravo!’

Zij waren nieuwsgierig naar hond nummer vijf.

Waarin zou die hond veranderd worden?

Larissa pakte het kleine hondje op en knuffelde hem. Iedereen in de zaal was teleurgesteld.

‘Dit is nou Wilfred.’

‘Ja? zei de zwarte dame: ‘wat is er met Wilfred?’

‘Wilfred dames, is een echte hond.’

Alle heksen hadden minstens een flits verwacht.

Het was doodstil. Gespannen keken zij naar Larissa.

Zij pakte het hondje bij zijn kop. ‘Flits’ ging het weer door de zaal.

Daar stond een jongetje.

‘Wilfred is van nu af aan een mensje. Wij gaan hem opvoeden en hij gaat naar een echte school.’

Er klonk een oorverdovend applaus.

De zwarte dame maande iedereen weer rustig te zijn. ‘En? Zijn jullie het met mij eens dat Larissa de reis wint?’

Weer klonk er applaus.

‘Juffrouw Larissa u heeft de derde prijs gewonnen!’

Klappend liep de zwarte dame op Larissa af.

‘U mag met uw hele familie drie weken naar

Wrangleiland, daar is een prachtig natuurreservaat. Het behoort tot Rusland.’

Larissa lachte zuur, zij had veel liever de hoofdprijs gewonnen. Nu kreeg zij een reis naar een koud eiland met ijsberen en walrussen. Zij bibberde bij de gedachte. Hevig verontwaardigd liep zij naar haar plaats. Daar zat ze met een kwaad gezicht de sfeer te verzieken.

‘Een applaus voor Rozetta Walnoot, zij krijgt de tweede prijs!’ De stem van de zwarte dame denderde door de zaal.

‘Laat u maar zien wat u allemaal kunt.’

Rozetta vertelde dat zij een boerin was. Zij had een prachtige veehouderij met veel koeien. Vier kwamen nu het podium op. ‘Links!’ riep Rozetta. Eén koe, vloog omhoog en dat zonder vleugels. Hij kwam links neer van de andere koeien. ‘Rechts!’ Nu steeg er een andere koe op. En ging rechts staan.

De heksen klaptten.

‘Is dat alles wat ze kan? Ik ben toch veel beter,’ protesteerde Larissa.

Ondertussen vlogen alle vier de koeien door de zaal. De heksen in de zaal hadden het niet meer.

Er werd geschreeuwd, gelachen en geklapt, zo leuk vonden zij het.

Flens', er viel een koeienvla uit de lucht. Het kwam midden op de tafel van Larissa terecht. Haar mooie jurk zat onder de koeienderrie. Haar zussen begonnen te schaterlachen.

Larissa stond kwaad op. Zij wilde net lelijke dingen zeggen, toen iemand achter haar zei: 'rustig maar, het is zo weg.' Floep', alles was weer schoon.

Alle heksen applaudisseerden weer oorverdovend voor Rozetta. Zij had de tweede prijs in ontvangst genomen.

'Het zal mij benieuwen wie de eerste prijs krijgt,' kakelde Larissa ontevreden.

'Larissa, zeg jij eens dank u wel,' beval Lana haar grote zus. Zij wees naar de aardige heks die alles schoon getoverd had.

'O sorry mevrouw, nog bedankt dat u alles schoongemaakt hebt.'

Alle heksen klaptten nu voor de eerste prijswinnares die naar het podium liep.

'Dank u, dank u.' Het werd rustig in de zaal.

'Ik zal mijn kunsten laten zien!'

Op dat moment stegen alle heksen uit hun stoelen en bleven tegen het hoge plafond plakken.

Het was een geroezemoes van jewelste daarboven.

Larissa werd vreselijk jaloers.

Toen daalden de heksen allemaal weer rustig in hun stoelen. Weer klonk er oorverdovend applaus.

De grote menigte stampte op de grond.

Iedereen was het er over eens, dat dit de allerbeste tovenares was.

'Dit was dus de afsluiting van dit heerlijke jaarlijkse feest. Ik dank u voor uw komst. Ik zie u graag volgend jaar terug!' schetterde de zwarte dame.

HOOFDSTUK 3 DE ONTSNAPPING.

Het feest zat er op. Iedereen verliet de grote zaal. Larissa deed Arie de muilkorf weer aan. Haar zusjes waren dolgelukkig met de derde prijs, zij verheugden zich op een mooie reis. 'We gaan naar Rusland! We gaan naar Rusland!' riepen zij blij. Met drie honden en één kindje liepen zij naar het station. 'Wij zijn straks weer lekker thuis. Ik ga dan lekker met mijn voeten in een bak water zitten,' zuchtte Larissa. Zij had pijn in haar voeten van het wandelen.

Daar kwam al een trein. Vlug zochten zij een plaats en gingen lekker onderuit zitten. Er klonk een stem door de speakers: 'volgende station Baflo!' 'Ik spring er hier uit, anders krijg ik de kans niet meer,' dacht Arie. De trein stopte. 'Ik ga nu! Vaarwel Bolletje!' blafte hij. Bolletje had geen aandacht meer voor Arie. Arie rukte zich los en sprong de trein uit. Hij zette het op een hollen. Verbaasd keken de zussen uit het raam. Lana stond op: 'gaan wij hem achterna?' 'Nee Lana we hebben pech, daar gaat onze vijftig euro.' De trein zette zich weer in beweging.

Arie stond te rillen naast de treinbaan, hij was erg zenuwachtig. 'Het beste is, dat ik de volgende trein naar huis neem.' Hij verschanste zich onder een bank. Na een tijdje rolde een trein het station binnen. Dat was de trein die hij nodig had.

Hij wachtte totdat alle reizigers waren ingestapt. Op het laatste moment sprong hij de trein in. De hele weg was hij aan het bibberen. Hij was bang dat de controleur hem ontdekken zou. Hij was ook bang omdat hij niet wist, wanneer hij eruit moest. Gelukkig werd tijdig omgeroepen, bij welk station de trein zou stoppen. 'Hier moet ik er al uit.' Toen de deuren opengingen, sprong hij als eerste de trein uit.

Arie holde zo hard hij kon naar zijn woning, hij had geen sleutel meer. Zijn vacht had geen zakken dus begon hij voor de deur te janken. Zijn vrouw deed de deur open. Hij rende meteen naar de huiskamer en sprong op zijn stoel. Zijn vrouw wist niet dat de krakkemikkige grijze lobbess haar man was. Hardhandig werd hij bij zijn nekvel gegrepen en de stoel afgesleurd. 'Wat denk jij wel? Jij hoort hier niet!' Hij moest mee de keuken in, daar kreeg hij een bakje water. Zij aaide hem over zijn kop en deed de muilkorf af. Arie stond voorzichtig te kwispelen. Toen maakte zijn vrouw een blik hondenvoer van Bolletje open. 'O nee, toch geen hondenvoer!' schrok Arie. Toch snuffelde hij voorzichtig aan het eten. Het rook heerlijk! Meteen schrokte hij zijn bak leeg. 'Ik heb nooit geweten dat Bolletje zulk lekker voedsel kreeg.' Hij likte zijn bek af. Zijn snoet kriebelde, hij schoof met zijn bek over de vloer de huiskamer binnen. Daarna sprong hij op de stoel. Hij was gewend om na het eten een lekker sigaartje te roken. Hij snuffelde aan de sigarendoos.

Zijn poot ging als vanzelf over zijn neus. 'Bah, wat een vieze lucht.' Hij moest er van niezen. Omdat hij zich verveelde, viel hij in slaap.

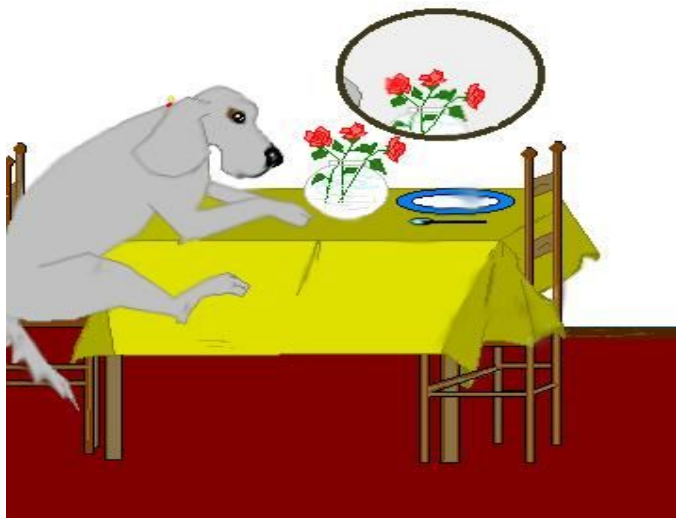
Na een tijdje werd Arie van Puffelen wakker van zijn vrouw. In de keuken was zij bezig een maaltijd te bereiden. Hij ging vast aan de tafel zitten.

'Ik ben benieuwd wat we gaan eten,' dacht hij.

Hij had alweer trek in een hapje. Zijn vrouw kwam binnen met een schaal aardappels.

'Plof' de aardappelschaal viel op de vloer.

Arie riep: 'wat doe je nou!' Mevrouw van Puffelen hoorde alleen 'Woef, woef.'

'O nee,' dacht Arie: 'ik ben nog steeds een hond!

Hoe moet het nu verder met mij?'

Zijn vrouw pakte hem weer bij zijn nekvel en sleepte hem de tuin in. 'Ben jij mal, ik wil geen honden aan de tafel. Wat ben jij voor een raar beest?'

Zij smiet de keukendeur dicht. 'Woef, woef,' blafte Arie: 'mijn vrouw weet niet dat ik Arie ben!'

De keukendeur bleef dicht.

Tot overmaat van ramp begon het te regenen, Arie's vacht werd nat. Hij schudde zich uit en nog een keer. Gelukkig keek zijn vrouw naar buiten. Zij deed de deur open en sleepte hem weer binnen.

'Het zou leuk zijn als je ging lopen. Jij bent behoorlijk zwaar.' Arie rukte zich los en rende naar de eetkamertafel.

'Ach, het eten is op.'

Jankend ging hij weer op de stoel zitten.

'Waar blijft Arie toch, hij had allang thuis kunnen zijn,' mevrouw van Puffelen keek uit het raam.

'Ik ben er al.' Er klonk alleen: 'woef, woef.'

Arie sprong van de stoel af. Hij ging radeloos rondjes draaien om zijn vrouw. 'Ik ben hier, ik ben een hond geworden,' blafte hij.

'Hij moet zeker uit.' Nu deed zij de voordeur open en sleurde hem naar buiten. Hoe hij ook blafte de deur ging niet meer open.

Arie moest buiten slapen. Hij liep een portiek in en ging liggen.

'Zo'n hondenvacht is lekker warm.' Hij tuimelde in slaap.

HOOFDSTUK 4

BOLLETJE IS NU EEN KINDJE.

De zussen waren al een poosje thuis.
De honden zaten weer in de kennel, zij moesten uiteindelijk naar het asiel gebracht worden.
Bolletje werd eerst in bad gestopt door Larissa.
De kleine had het naar zijn zin in het warme water, hij wilde het bad niet meer uit.

Met zijn tandjes hapte hij in de badbeestjes.

‘Jij bent nou geen hond meer!’

Larissa pakte elke keer het speelgoed uit zijn mondje.

Zij gaf het in zijn handjes.

Na zijn badje kreeg Bolletje mooie kleertjes aan. ‘Jij bent een hondje van een kindje, lieve Wilfred,’ zei ze en gaf hem een

zoentje. Wilfred wilde als een hond de trap af.

Dat was veel te gevaarlijk. Larissa droeg hem naar beneden.

In de keuken stond een kinderstoel.

Wilfred werd er ingezet. Lana schepte eten op.

Zij zette het bord voor Wilfred neer, die ging met zijn hele gezicht zijn bord in.

‘Dat gaat niet goed, geef mij eens een doekje Lana?’

Hij moet met een lepeltje leren eten. Is Wilfred zo’n vies jongetje?’ Wilfred kreeg knuffeltjes.

Larissa veegde zijn toet schoon.

Met het lepeltje voeren, ging het ook niet goed.

Hij wilde aldoor het lepeltje aflikken.

‘Uh, uh netjes happen, mannetje.’

Haar zussen keken vermakelijk.

Na het eten werd het kleine jongetje in een ledikant gelegd. Hij hilde omdat hij eruit wilde. Zij lieten hem huilen. Na een tijdje sliep de kleine baas. 'Ik hou hem hier tot dat hij zindelijk is en netjes kan eten. Daarna moet hij naar ons kindertehuis,' verzuchtte Larissa.

Lana had een groot kindertehuis. In het kindertehuis woonden de kinderen totdat zij 28 waren. Haar zus Laura had een school. De school bestond uit groep 1 tot 25. De kinderen moesten vanaf drie jaar naar school. Het was moeilijk voor een hond, net zo als een mens te denken of als een mens te zijn. Als zij van school af kwamen, waren het dokters, rechters en wetenschappers.

Larissa runde een dierenasiel. Dat was wel nodig omdat er veel gemene mensen in honden werden veranderd. De kinderen werd voorgehouden dat ze te vondeling werden gelegd. De honden waren zogenaamd loslopende honden geweest. Alleen de heksen wisten dat het ooit mensen waren.

HOOFDSTUK 5

ARIE MOET NOG WENNEN.

Arie werd wakker van de honger, hij had trek in een broodje knakworst. Hij geeuwde en rekte zich uit. Hij keek naar zijn voorpoten. 'Gut ja, ik moet er nog aan wennen.'

Hij stond op en ging op zoek naar eten.

Bij de sloot lag nog brood wat de eenden niet meer op konden, het was oud en hard geworden.

'Dit krijg ik zonder koffie niet naar binnen.'

Hij ging er op zijn gemak bij liggen. Het brood nam hij tussen zijn voorpoten en maakte het week door eraan te likken. In zijn verbeelding zag hij een lekkere slagroomsoes en een dampend kopje koffie.

'Het smaakt beslist niet hetzelfde,' dacht hij.

Het stukje brood smaakte naar slootwater. Hij liet het maar liggen voor de eenden. Hij stond op en keek in het rond. 'Wat kan ik eten als hond? Wat eet een kat als hij dagenlang buiten is? Rauwe vis of vogels? Ik moet er niet aan denken. Ik ga terug naar mijn huis, mijn vrouw moet mij binnen laten.'

Arie holde naar huis. Hij stond voor de deur te blaffen. De burens deden het licht aan.

Een van de burens kwam boos naar buiten.

In zijn handen had hij een emmer water.

Voordat Arie er erg in had, kreeg hij een emmer ijskoud water over zijn kop.

'Salleme tjing tjong!' schold hij: 'dat is behoorlijk koud, ik schrok me naar! Waar is dat nou voor nodig?'

Arie schudde zich uit. Nu werd de buurman ook nat. Die begon te schreeuwen dat het midden in de nacht was.

‘Wist ik veel, ik heb geen horloge. Ik had alleen maar honger.’ Natuurlijk hoorde de buurman alleen maar geblaf. Arie ging weer in een portiek liggen. Hij zuchtte diep en ging met zijn neus tussen zijn voorpoten liggen. Zijn mooie hondenogen keken triest in het rond. Hij hield het een kwartier vol en liep toen weer naar de slootkant. Het stukje brood kon hij niet vinden. Toen zag hij in een glimp iets bewegen. Tussen wat rietstengels zat een enorme rat. Arie sloop voorzichtig naderbij.

De rat zat te kauwen op ‘zijn’ stukje brood. Arie werd kwaad.

Zijn nekharen gingen omhoog staan. Grommend nam hij een aanloop en...plons! Arie lag in het water.

Als mens kon hij niet zwemmen.

‘Help ik verdrink!’ Als vanzelf gingen zijn poten heel kalm maaien door het water.

‘Hè?’ Arie zwom naar de kant en klom er tegenop. Hij schudde zich opnieuw uit. Hij keek kwaad naar de plaats waar de rat gezeten had. Die was inmiddels nergens meer te bekennen. Snuffelend liep hij langs de waterkant op zoek naar brood.

Hij vond niets. Honderd meter verderop stond gelukkig een vuilniszak. Hij besnuffelde de hele zak. Toen beet hij hem open. ‘Dacht ik het niet?’ Arie had kippenbotjes gevonden. Hij ging naast de zak liggen en knauwde de botjes smakelijk op. Daarna doorzocht hij de inhoud van de vuilniszak. Er lag niets eetbaars meer in.

Een beetje voldaan ging hij weer in een hal van een flat liggen. Hij werd wakker van een schop tegen zijn achterwerk. ‘Daar krijg je nog eens spijt van!’ gromde Arie boos.

Voor hem stond zowaar zijn vrouw.

‘Kom mee domme hond! Ik loop al een hele tijd naar je te zoeken. Jij bent nu al de derde die is weggelopen. Eerst mijn Arie. Bolletje is ook nergens te vinden.’ Zijn vrouw liep voorop en hij sjokte achter haar aan. Binnen was het heerlijk warm. ‘Ik kan nou eindelijk naar bed,’ geeuwde Arie.

Hij rende het huis door en sprong op zijn bed.

Het dekbed krabbelde hij omlaag en ging met zijn kop op het kussen liggen.

‘Wat doe jij nou?’

Arie werd ruw aan zijn halsband van het bed getrokken. ‘Dit bed is van mijn Arie en niet van jou, vieze straathond!’ Arie ging op het kleed liggen.

‘Dat is me wat? Ik ben een hond. Nu mag ik mijn eigen bed niet meer in. Moet ik me daar op dat rot kleed liggen! Dat is wel even wennen,’ hij kreunde nog wat na.

Toen begon hij te janken.

‘Wat nou weer! Je moet zeker eten,’ zijn vrouw strompelde haar bed uit naar de keuken. Arie holde als een bezetene achter haar aan. ‘Honger, honger, dorst, dorst,’ dacht hij. Hij kreeg hondenbrokken en een kom water. ‘Njammie, njammie dat is hartstikke lekker!’ Gulzig at hij alles op. ‘Nou slapen!’ zei zijn vrouw. Arie ging meteen naar het kleedje en ging lekker op zijn zij liggen. Even later sliep hij in zijn eigen warme huis.

De volgende ochtend ging mevrouw van Puffelen naar het politiebureau. Haar man was niet

thuisgekomen. Zij was bang dat er een ongeluk gebeurd was. Arie's vrouw had een foto bij zich. Die gaf zij aan de politieagent. Zij schreven alle bijzonderheden van Arie op. Zijn naam voluit. Zijn geboortedatum. Hoe groot hij was. Hoe zwaar hij was. Wat voor een kleur

ogen en haar hij had. Wanneer hij weg was gegaan en waar hij het laatst geweest kon zijn. En hoe Bolletje eruit zag. Zij beloofden Arie's vrouw te zoeken. Buiten stond Arie met een riem vast aan het fietsenrek, hij vond het zielig voor zijn vrouw. Zij kon ook niet weten dat 'haar man' zo dichtbij was. En nog wel in de gedaante van een grijze hond. Hij werd door haar losgemaakt. Samen wandelden zij naar huis terug.

HOOFDSTUK 6

ARIE WORDT EEN CIRCUSHOND

Thuis zat Arie te bedenken hoe hij aan geld moest komen. Want weldra zou zijn vrouw geen geld meer krijgen. Hij was erg bezorgd. Zuchtend ging hij naast de verwarming liggen, niet voor lang want zijn vrouw kwam met de stofzuiger.

Wat maakte dat ding een kabaal. Hij sjokte de huiskamer uit en ging in de gang liggen.

‘Een kop koffie zou er wel ingaan,’ dacht hij. In de keuken stond zijn bakje water. ‘Dan maar water.’

Hij liep naar de keuken en slobberde zijn hele bak leeg. Hij kreeg ineens een supergoed idee, hij zou geld kunnen verdienen als circushond.

Morgen ga ik geld verdienen met circustrucjes.

Ik moet wel iets meenemen waar mijn geld in kan.

Hij wist niet waarin het geld moest.

‘Ik heb nu pootjes, ik moet alles met mijn bek dragen.’ Hij dacht diep na. Opeens kreeg hij een helder idee. Boven op de linnenkast stond een hoedendoos. Daar lag zijn zondagse hoed in.

Hij rende naar de slaapkamer en sprong aldoor tegen de kast op. Hij kon er niet bij.

‘Wat doe jij daar? Zie jij soms een muis?’

Zijn vrouw pakte een trapje en zette die tegen de kast. De spullen die op de kast stonden zette zij op de grond. ‘Ik zie geen muis. Ik mag hier wel eens stoffen.’ Ze kwam de trap af en keek verrast naar de hond. ‘Gekke hond, wat zie jij er mal uit!’

Ze begon hard te lachen. Arie had de hoed opgezet en holde door de slaapkamer.

Er zat een gat in de rand van de hoed.

‘Jij mag hem wel hebben. Die hoed is nu toch kapot.’ Arie was dolgelukkig, want de hoed had een brede rand. ‘Ik kan hem gemakkelijk dragen,’ dacht hij.

In de huiskamer stond de mand van Bolletje. Arie keek of daar balletjes in lagen. Ja hoor, daar lag een blauw balletje.

‘Waar zijn die andere twee?’ Arie snuffelde de huiskamer af. Hij vond ze niet.

‘Wacht eens in de gangkast hangt een tas met speelgoed van Bolletje.’

Arie rende naar de gangkast maar die was op slot.

Hij ging er tegenaan staan en probeerde met zijn bek de sleutel om te draaien. Dat lukte niet.

Hij liep weer naar de hondenmand en haalde het blauwe balletje eruit.

Onder luid gejang liet hij aldoor het balletje voor de gangkast vallen. Daar kwam zijn vrouw al.

Ze deed meteen de kastdeur open en haalde de tas tevoorschijn.

‘Wat ben jij een knappe hond. Jij weet precies waar alles staat,’ zei zijn vrouw. Zij gaf hem een aai. Zij legde de tas op de vloer. Arie begon meteen de balletjes eruit te halen. Nu had hij ook nog een rode en een groene. ‘Hier kan ik wat mee.’

Hij stopte de balletjes in de hoed die in de huiskamer lag. Daarna zocht hij nog een keer in de tas. Hij pakte er een rubberen eendje uit, dat liet hij balanceren op zijn neus. ‘Het lukt me, het lukt me,’ blafte hij blij.

‘Wat is er nu weer, waarom sta je nu weer te blaffen?’ Zijn vrouw gooide een hondenkoekje.

Arie wist het precies op te vangen. ‘We gaan een fijn stuk wandelen.’ Arie kreeg een riem om. Zijn vrouw deed haar laarzen aan.

Dat kon maar één ding betekenen. 'We gaan naar het bos,' dacht Arie. Het werd een heerlijke dag.

De volgende ochtend ging Arie al vroeg voor de deur liggen janken. Naast hem lag de hoed, daarin lagen de spullen. Zijn vrouw kwam haar bed uit en deed de voordeur open. Arie rende met zijn spullen in zijn bek de deur uit. 'Nu vlug naar de markt.' Het was nog een aardige wandeling naar de markt. Vroeger ging hij graag met de bus. Het was nog erg vroeg. De vogels zongen al. Er was bijna geen verkeer op de weg. Enkele fietsers reden voorbij. Toen Arie op de markt kwam stond er nog geen enkel kraampje. 'Ik ben zeker te vroeg, wat voor een dag is het vandaag?' Arie ging maar op de grond liggen. Een uur verstreek, er was nog niemand. 'Is het misschien zondag?' Hij keek in het rond. Wat was het stil op straat. 'Misschien is er vandaag helemaal geen markt.' Hij bleef nog een tijdje rondhangen en liep toen het marktplein af.

Een paar straten verderop stond een school. Arie kon zien dat er kinderen in de klassen zaten. 'Geen zondag dus, ik ga maar op de speelplaats liggen wachten totdat zij naar buiten komen.' Halfelf kwamen de kinderen onder veel gejoel naar buiten hollen. Midden op het schoolplein stond Arie op zijn achterpoten te jongleren met de balletjes. De kinderen gingen in een kring om hem heen staan. Dit hadden zij nog nooit gezien. Zij klaptten in hun handen. Toen liet Arie het rubberen eendje balanceren op zijn neus. Weer klaptten de kinderen. De juffrouwen en de meesters kwamen ook allemaal kijken, zij vonden Arie een fantastische circushond.

Na afloop deed het schoolhoofd wat geld in de hoed. De juffen en de meesters deden hetzelfde.

Voldaan ging Arie naar huis. De deur stond op een kiertje. Arie holde met de hoed naar de eettafel. 'Ben jij daar eindelijk?' Zijn vrouw zat aan de eettafel. 'Wat heb jij daar nou?' Verbaasd keek zij

naar de inhoud van de hoed. Tussen de balletjes en het rubberen eendje zag zij geld. 'Woef, woef!' blafte Arie. Hij gooide het geld voor haar voeten. De ogen van Arie's vrouw glinsterden. Zij pakte het geld en deed het in een trommeltje.

'Wat ben jij toch een vreemde hond,' zuchtend keek zij naar een foto van Arie.

Arie zijn kop ging scheef staan. 'Zou het vrouwtje nu weten dat ik Arie ben?' Arie had het verkeerd begrepen want zijn vrouw belde weer met de politie. 'We hebben uw man nog niet gevonden, uw hondje ook niet,' zeiden zij. Verdrietig keek zij naar Arie.

'Hij is nog niet terecht, hij is gewoon van mij weggelopen.' 'Nee hoor, ik zit hier,' blafte Arie.

'Ik ga jou een naam geven, even denken...Bolletje?'

'Ja dag, ik wil geen Bolletje heten.'

Zal ik je dan maar Arie noemen? Mijn lieve man heet ook zo,' opperde zij. Arie begon flink te kwispelen, nooit eerder had hij zijn eigen naam zo leuk gevonden. Hij gaf haar meteen likjes over haar hand. 'Jij krijgt van mij een lekkere kluif,' zei ze.

Arie liep met haar mee de keuken in en begon gretig te knabbelen.

HOOFDSTUK 7 WRANGEL – EILAND.

Larissa had uitgezocht hoe zij het best konden reizen naar Wrangel. Dat was nog een heel gedoe. Het eiland lag midden in de zee.

De OostSiberische zee en de 'straat de Long' waren vaak bevroren. De heksen durfden niet met een vliegtuig, zij wilden gewoon met hun bezem. Des de noordelijker zij zouden reizen, hoe kouder de lucht zou worden. Larissa vond het daarom een goed idee om over de bevroren zee met een hondenslee te reizen. Op het eiland Wrangel waren misschien wel rendieren te huur.

In de hal stonden hun koffers al gepakt. Eroverheen lagen dikke jassen. Daarnaast stonden met teddybont gevoerde laarzen. 'Hebben wij echt alles bij ons? Hebben wij genoeg warme kleding ingepakt?' De zussen knikten. 'Dan kunnen wij gaan,' zei Larissa.

De reis ging voorspoedig tot dat zij bij de bevroren zee kwamen. Zij moesten nog uren zoeken naar een trekhonden - vervoerbedrijf.

Toen zij eindelijk één gevonden hadden, waren alle trekhonden verhuurd. De heksen waren boos omdat zij nu niet verder konden reizen.

‘Het enigste is dat wij het er toch op wagen.

Wij zullen met onze bezems gaan.’ Larissa pakte alweer haar bezem.

‘Dat lijkt me erg onverstandig, onze tenen zullen afvriezen.’ Lana bibberde bij die gedachte.

‘Ik heb nu al ijspegels aan mijn neus hangen,’ jammerde Laura.

‘Wij kunnen beter een hotel zoeken, en wachten tot er weer honden zijn,’ opperde Lana vastbesloten.

‘Oké dan nemen we voor één nacht een kamer.’

Larissa had het altijd voor het zeggen.

De zussen hadden liever langer willen blijven om wat bij te komen.

Algauw hadden zij een heerlijk warm onderkomen.

De mensen waren allemaal zeer hartelijk.

Zij werden verwend met heerlijk voedsel en nog warmere jassen en laarzen. Iedereen in het dorp was behulpzaam. ‘Laten we hier blijven en niet naar Wrangel gaan,’ smeekte Lana.

‘Nee, zodra er honden zijn gaan we!’ besliste Larissa.

De volgende dag waren er nog geen honden.

‘Ik ga met de bezem!’ riep Larissa aangebrand.

‘Er gaat ook een boot, een echte ijsbreker dat staat hier op dit affiche,’ jammerde Lana.

‘Je weet toch dat ik bang op boten ben, trouwens daarna moeten we toch met een hondenslee of zoiets.’

De andere zussen hadden niets in te brengen. De koffers werden weer gepakt. Daarna gingen zij op hun bezems de lucht in. Laura jammerde: 'het had allemaal anders gekund, lekker in een warm vliegtuig of een helikopter.' 'Gratis, want dat hoorde bij de reis,' mopperde Lana.

Na een tijd boven de bevroren zee, kraakten hun houten bezems door het ijs wat zich erop gevormd had. Als een vliegtuig zonder motoren zoefden zij naar beneden.

'Hellup! gilde Larissa. Met een smak vielen zij uit de lucht op het ijs dat in de zee dreef. Zij sleepten met hun koffers over het ijs. De koffers wilden zij graag meenemen. Helaas waren die veel te zwaar om ermee over de ijsschotsen te springen. Alleen hun bezems konden mee en hun geldbeurzen.

Wij moeten zo snel mogelijk landijs zien te vinden,' opperde Larissa. Er hing een ijspegel aan haar neus.

Dat was een belachelijk gezicht.

Haar zussen lachten haar uit.

Het ijsschotsspringen was erg vermoeiend.

Zij werden er gelukkig wel warm van. De weg wisten zij niet. Overal zagen ze sneeuw en ijs en stukjes open zee. 'We bevriezen hier nog,' jammerde Lana. Tot hun grote schrik dook er voor hen een grote walrus op. Hij was hard aan het brullen.

De walrus had waarschijnlijk ergens vrouwtjes, want hij had een hele kwade bui. Woest kwam hij op de heksen af, zij konden geen kant op.

Langzaam liepen zij op de ijsschots achteruit.

Toen pakte Larissa onverwacht de kop van het dier vast. Voor dat de walrus het besepte, was hij een mens geworden.

Het was een 'ijskoud' mens geworden. Daar stond hij zonder kleding in de vrieskou. De heksen gaven hem een vest en een rok. Nog rilde hij van de kou. Toen kreeg hij een shawl en een muts. Dat hielp maar een klein beetje.

'Luister goed,' zei Larissa: 'we hebben geen kleding genoeg. Jij zal weer een walrus worden, maar eerst wijs je ons de weg!' De mens - walrus die perfect Nederlands sprak, vertelde waar het dorp lag.

Toen moest hij alle kleding weer teruggeven.

Larissa greep hem bij zijn hoofd. 'Flits' daar stond de walrus weer die geschrokken de zee insprong.

'Nou jullie hebben het gehoord, we moeten naar het noorden. Na uren lopen, springen en af en toe vliegen op hun bezems zagen zij eindelijk een dorp.

'Dit dorp heet 'Oes-ja-kov-skoje' wat een moeilijke naam zeg,' zei Larissa. 'Nou, Broekoplangedijk ook!' grinnikte Lana. Er kwam een vrouw naar hen

toelopen en gebod hen mee te gaan. De zussen kwamen in een heerlijk verwarmde hut. Er stond een pan soep te pruttelen en op de tafel lagen stukken brood. Het rook heerlijk. In de hoek van het vertrek stonden twee stapelbedden met warme wollen dekens. De vrouw schepte de soep op diepe borden. Zij groette en liep de hut uit. 'Dank u wel,' zeiden de heksen. De heksen deden hun jassen en laarzen uit en begonnen aan de heerlijke soep.

'Ik ga zo naar mijn warme bed en kom er de eerstkomende dagen niet meer uit,' zuchtte Laura.

'Ik had ook liever een vakantie in een tropisch land gehad,' meende Lana.' 'Morgen moet jij maar wat spullen kopen want we hebben niets meer.' Larissa liep weer orders uit te delen.

HOOFDSTUK 8 DE BETOVERDE IJSBEER.

‘Wij moeten samen het eiland verkennen. Ik wil geen vreemden om mij heen,’ zei Larissa.

‘Dat is nou echt weer iets voor jou, zonder gids verdwalen wij waarschijnlijk,’ mopperde Lana.

‘Gaan jullie dan maar alleen. Ik ga boodschappen halen,’ opperde Laura en zocht naar de geldbeursjes.

‘Goed we zijn vanavond gewoon weer terug. Kook wat lekkers!’ Larissa pakte zich lekker warm in.

‘Kom je Lana?’ Het sneeuw kraakte onder hun laarzen.

In de verte zagen ze niets anders dan sneeuw, sneeuw en nog er eens sneeuw. Zo liepen zij een hele tijd. Opeens hoorde zij een heleboel gestamp achter zich en vreemde kreten. Verschrikt keken zij achterom. Een grote kudde muskusossen was op hol geslagen door een jagende ijsbeer. De zussen renden met de kudde mee. Zij waren bang dat de ijsbeer hen als hapje zou zien. Met hun tuttige kleine stapjes hielden zij de ossen niet bij.

‘We hadden eigenlijk naar een sportschool moeten gaan,’ jammerde Lana. ‘Ik hoop niet dat wij opgegeten worden,’ krijste Larissa. ‘Dat komt omdat jij altijd je eigen zin wilt doen, wij hadden niet zonder een gids moeten gaan,’ huilde Lana. Er klonk een luid gebrul achter hen. Larissa draaide zich om. Het lukte haar niet de kop van het dier te grijpen. Lana holde in paniek verder. Met een haal van zijn enorme poot, gooide hij Larissa op de grond. ‘Help, help!’ schreeuwde Larissa. Hij liet haar zijn scherpe tanden van dichtbij zien. Toen nam hij haar in zijn bek en sleepte haar mee.

Na een poosje durfde Lana pas achterom te kijken. Larissa zag ze nergens.

De grote ijsbeer had Larissa meegenomen om haar jongen te voeden. Gelukkig hadden de babybeertjes geen honger. Mama ijsbeer gromde wat en liet haar kleintjes weer in de steek. Larissa besloot om naar de warme hut terug te gaan. Maar waar was die? Zij keek in het rond. Zij besloot alvast te lopen. 'Brr, straks komt die beer terug ik moet hier weg!' Elke keer als zij een stap nam, holden de babybeertjes mee. 'Nee jullie mogen niet mee, straks komt jullie moeder terug,' zij smeekte de beertjes niet mee te gaan. De beertjes luisterden niet. Speels sprongen zij tegen haar op. Zo liep ze een tijd.

Moe liet zij zich in de sneeuw vallen. De beertjes dolden eerst wat met Larissa toen vielen zij allemaal in slaap. Tijdens haar droom voelde Larissa een natte neus tegen haar gezicht. Zij was erg slaperig en warm gehouden door de kleine beertjes. 'Niet doen,' lachte zij.

Larissa dacht eerst dat het de kleine beertjes waren. Toen klonk er vreselijk gebrom. Larissa schoot overeind.

Meteen pakte zij de kop van de boze moeder beer. 'Flits.' Daar stond een als de regenboog gekleurde pluchen speelgoedbeer. De babybeertjes begonnen klaaglijk te jammeren, zij hadden geen mammië meer. Wie moest nu voor ze zorgen?

Er zat niets anders op dan de diertjes mee naar de hut te nemen. Larissa liep en liep en liep.

Zij wandelde de verkeerde kant op.

Gelukkig gingen de inwoners van Oesjakovskoje zoeken naar de verdwenen Larissa, zij kon nergens anders zijn dan op het Wrangleiland.

Mensen met arrensleeën, getrokken door rendieren en honden gingen op pad. Ook een helikopter ging zoeken. Uiteindelijk werd zij gevonden.

De beertjes werden in het dorp opgevangen en verzorgd.

Larissa liep met de speelgoedbeer naar haar hut. 'Is Lana er al?' Zij keek om zich heen.

‘Lana ligt in bed, zij heeft kou gevat dank zij jou! Jullie hadden niet zonder begeleiding moeten weggaan,’ zei Laura boos en keek verbaasd naar de regenboogbeer.

‘Ik heb per ongeluk getoverd,’ snotterde Larissa.

‘Is dat een mens of is dat een dier geweest?’ vroeg Laura. Lana ging rechtop in bed zitten: ‘het was een grote gemene beer! Hij heeft haar meegesleurd!’

Larissa vertelde wat er gebeurd was.

‘Die jonge beertjes moeten hun moeder terug. Hoe los je dat op, Larissa?’

‘Ik durf nog niets, ik ga eerst slapen,’ jammerde Larissa en dook met kleding en laarzen nog aan haar bed in.

‘Lekker fris, je hele bed stinkt straks naar beer.’

De speelgoedbeer lag naast haar onder de dekens. Het leek wel of Larissa haar bed niet meer uit wilde. Zij bleef maar slapen. Zij begon over de grote witte beer te dromen. Het speelgoedbeertje had zij in haar handen. Zij droomde dat de beer haar weer vastgreep. Zij pakte de berin bij haar kop en... zakte door haar bed.

Met een schok schrok zij wakker. Naast haar lag de ijsbeer, zij had het dier in haar droom teruggetoverd. Zij begon hard te gillen.

Haar zussen schrokken daar wakker van.

De ijsbeer keek verbaasd om zich heen.

Verdwaasd begon zij tegen de muren te slaan.

‘Doe de deur open!’ krijste Larissa.

Lana stond het dichtst bij de deur. De ijsbeer holde meteen naar buiten, op zoek naar haar kinderen.

Met trillende benen en knikkende knieën stond Larissa verbijsterd te kijken.

HOOFDSTUK 9

ALLEMAAL MAMMOETEN OP WRANGEL.

De berenmoeder had ondertussen haar kinderen uit de schuur gehaald en holden geschrokken weg. 'Nou, jij hebt weer wat aangericht Larissa, jij brengt ons altijd in moeilijkheden,' Lana geeuwde uitgebreid.

Buiten was iedereen in rep en roer.

De ijsbeer had een ware ravage aangericht.

Een oude vrouw klopte bij de heksen op de deur.

'Weten jullie hier iets meer van?'

'Mijn zus heeft het gedaan!' flapte Lana er per ongeluk uit. Larissa kon zich niet achter haar leugentjes verbergen en vertelde de vrouw alles.

De vrouw werd vreselijk boos: 'alle dieren zijn hier beschermd, niemand mag hen wat aandoen!'

Larissa reageerde kwaad, zij liep op de vrouw af en pakte haar bij haar hoofd. 'Flits,' midden in de hut stond een mammoet die meteen dwars door de muur naar buiten holde.

Alle dorpsbewoners kwamen op de heksen af.

Larissa werd bang, zij legde haar handen op de grond en schreeuwde: 'jullie zullen allemaal mammoeten worden!'

Een ongelooflijke bliksemflits ging door de lucht die tot ver in Rusland was te zien.

'Alles weer inpakken dames, we gaan naar huis.'

Lana en Laura stonden ontsteld te kijken.

Buiten liepen overal mammoeten rond.

'Hup, hup inpakken en wegwezen!'

Vijf minuten later zaten de heksen op hun bezems en zoefden door de lucht. In de verte zagen zij de mammoeten nog maar heel klein.

‘Moeten zij nu voor altijd mammoeten blijven, zij hebben toch niets gedaan?’

Laura keek erg verdrietig. Larissa keek boos naar haar zus: ‘niet jammeren Laura, ik wil er niets meer over horen! Niemand weet hier iets van. Straks zijn we weer thuis en jullie houden je mond!’

Op Wrangel was iedereen in paniek.

De mammoeten konden hun huizen niet meer in want zij waren veel te groot en te dik.

Zij hadden honger maar wisten niet wat zij eten moesten. Met zijn allen gingen zij naar de winkel en pakten via de ramen alles wat eetbaar was. Er zat een mammoet vast met zijn slurf in een pot met sperziebonen, vertwijfelt holde hij de straat door. Zijn vrouw holde hem achterna, zij was ook een mammoet. Alles werd vertrapt en kapotgemaakt en dat deden zij echt niet expres. Toevallig kwam een helikopter met medicijnen voor de dorpsarts.

‘Misschien,’ zo dachten de mammoeten: ‘is er ook eten bij. Zij hadden allemaal trek in een hapje. Allemaal tegelijkertijd holden zij op de helikopter af. De piloot werd erg bang en steeg meteen weer op. De helikopter verdween in de lucht.

Alle mammoeten waren onthutst, ze wilden weer mensen worden.

In de Russische kranten werd geschreven dat er weer mammoeten op Wrangel leefden. Niemand durfde er naartoe omdat de piloot had gezegd dat het gevaarlijke beesten waren.

Op het eiland Wrangel kreeg Mina die zelf ook een mammoet was, een goed idee. Zij wilde haar zus waarschuwen. In het onderzoekcentrum stond een computer met een webcam. Haar poten waren te dik om het toetsenbord te bedienen. Voorzichtig bewoog zij de muis met haar slurf. Toen moest zij alleen nog de naam van haar zus invoeren, wat met veel moeite lukte. Nu kon ze chatten met haar zus. ‘Hallo zus ben je daar? Ik ben het, Mina.’

Mina had een zus die pas een heksenwedstrijd had georganiseerd.

Het bleef een tijdje stil, opeens verscheen de magere zwarte dame op het scherm. Mina begon te huilen, zij snikte: ‘hoe moet ik nu weer gewoon worden? Wij zijn allemaal mammoeten geworden.

Al ons voedsel is al op. Kom alsjeblieft, Ivana!’

Ivana schrok van de grote mammoet op het computerscherm: ‘o nee, als ik dat geweten had.

Ik ga pakken, ik kom meteen. Het zal wel wat uurtjes duren, tot zo.’ Mina was gerustgesteld, Zij bleef in het onderzoekcentrum wachten op Ivana. Mina sukkelde van verveling in slaap.

Vele uren later stond Ivana naast haar zus.

‘Mina wordt wakker!’

Zij schrok wakker.

‘Mina, jij moet alle mammoeten hierheen halen, zij moeten in een rij gaan staan. Ik zal ze dan stuk voor stuk omtoveren. Jij kan nu goed met ze praten. Ga!’

Even later had Mina alle mammoeten opgetrommeld en meegenomen naar haar zus. Nu moesten zij allemaal in een rij gaan staan. Ivana pakte eerst de kop van Mina. ‘Flits,’ daar stond Mina weer als mens. Daarna waren alle andere inwoners aan de beurt. Toen iedereen omgetoverd was riep Ivana: ‘ik ben vreselijk geschrokken van alle kapotte huizen en van alle rommel. Ik ga alles voor jullie in orde maken.’ Ivana ging ieder huis langs en toverde alles weer heel en netjes. De winkel toverde zij vol met lekker eten. Alles wat verder nog kapot was, maakte zij

heel. Nu was iedereen weer tevreden. Alle dorpelingen besloten een feest met muziek en dans te geven voor Ivana. Het werd heel gezellig. Helaas moest Ivana weer naar huis, zij kon maar twee dagen blijven.

HOOFDSTUK 10

IVANA, WILFRED EN ROB.

Ivana was weer thuis. Zij zat er erg over in dat er zoveel ellende was gebeurd op Wrangel. Zij wilde zo snel mogelijk met Larissa gaan praten. Zij pakte haar telefoon en vroeg het nummer van Larissa Kruidje op. Helaas kreeg Ivana haar nummer niet. 'Ik ga morgen naar de 'Kruidjes,' dacht zij.

's Morgens vroeg pakte Ivana haar spullen weer bij elkaar. Vandaag ging zij naar Larissa. De zon was nog maar net op. De vogels zongen al hun mooiste lied. Ivana nam de bus van tien over zes. Uiteindelijk stond zij twee uur later voor de deur van de 'Kruidjes. Er werd niet open gedaan. 'Zijn ze er niet?' Ivana tuurde door de ruiten naar binnen. Op dat moment kwam er een meneer voorbij lopen. 'Ze zijn naar Frankrijk,' zei hij: 'zij waren eerst naar Wrangel, daar was het te koud.' 'O wat jammer, ik ben hun moeder,' jokte Ivana. 'Hun moeder?' De meneer kwam dichterbij en gaf Ivana een hand. U heeft lieve dochters want ze hebben een kindertehuis voor te vondeling gelegde kinderen. Ze hebben ook een hele grote school en de dieren vergeten zij ook niet.' Hij wees naar het dierenasiel. 'Zo, zo!' Ivana keek verbaasd. 'Wilt u misschien overal een kijkje nemen?' 'Graag,' zei Ivana: 'laat u eerst maar het kindertehuis zien.' De meneer bracht haar naar het kindertehuis. Hij legde binnen uit dat Ivana de moeder was van Laura, Larissa en Lana.

‘Mag ik het oudste kind zien en het jongste, ik wil even met ze praten, alleen!’ zei Ivana op gebiedende toon.

Meteen holden twee verzorgsters weg om de kinderen te halen. Algauw was er één terug met het jongste kind. Het andere kind moest van school gehaald worden. Even later kwam hij ook binnen. Hij gaf Ivana een hand. Dag mevrouw, ik ben Rob van Buiten.’

‘Ik ben de moeder van Lana, Larissa en...uh Laura Kruidje.’ Ivana zwaaide met haar hand als teken dat zij alleen wilde zijn met de kinderen.

‘Rob ik moet mijn handen op je hoofd leggen.’

Rob keek een beetje vreemd. Ivana omklemde het hoofd van Rob en zei:

‘Rob ik ga je nu vragen,
Wat was jij, in het jongst van jouw dagen?’

‘Flits’ Rob werd een grote Labrador.

‘Dat dacht ik al,’ zuchtte Ivana. Wilfred zat verbouwereerd te kijken. Weer nam zij zijn kop tussen haar handen. ‘Flits’ daar zat Rob weer.

‘Bij mij hoeft u dat niet te doen, ik heette Bolletje. Mijn baasje is gevlucht. Waarschijnlijk is hij weer thuis, ik weet het niet,’ Wilfred keek naar de grond.

Rob stond verbouwereerd te kijken. Jij tovert mij toch niet terug hè, ik, k...w, wil een mens blijven,’ stotterde hij. ‘Dat is jouw eigen keus,’ zei Ivana:

‘jullie moeten mij helpen. Alle honden moeten weer mensen worden, als zij dat tenminste willen.

Niemand van het personeel mag hier iets over weten. Alles moet in het geheim.’

HOOFDSTUK 11

ALLE HONDEN WORDEN MENSEN.

Ivana rommelde wat in haar tas. 'Wacht ik weet al wat anders. Ik heb hier ook ergens een vergeetdrankje in mijn tas. Jeetje, ik heb het niet bij mij, ik heb wel iets anders. Uit haar tasje haalde zij een flesje met een roze vloeistof. Zij draaide het open en gooide de inhoud over de handen van Rob. 'Dit is een ander flesje hoor, jij wordt er niet vergeetachtig van. Zodra jij bij de honden bent, leg jij je handen om hun kop en roep je: 'wat was jij! Doe dat bij iedere hond, zij zullen niet meer herinneren dat zij ooit dieren waren. Ik loop straks met je mee. Daarna ga ik met Wilfred, zijn huis zoeken.'

'Hoe doet u dat dan? vroeg Wilfred.

Weer rommelde Ivana in haar tas.

Nu haalde zij een kristallen bol te voorschijn.

Haar hand legde zij op het hoofd van Wilfred.

'In jouw hoofd, woont jouw geest
zeg mij, waar je bent geweest.

Er verschenen beelden op de kristallen bol.

Een grote moederhond lag in een mand met kleine puppies. Ivana zag dat zij werden opgepakt en naar een dierenwinkel werden gebracht.

Bolletje werd gekocht door een grijze man.

Hij werd vaak geknuffeld.

Dan ziet ze keer op keer het huis van Bolletje.

'Goed zo, nu even wat anders pakken.'

Weer graaide Ivana in haar tas. Nu haalde zij een boomtak tevoorschijn. 'Kom Wilfred we gaan!'

‘Rob, ga jij naar het asiel. Als je daar klaar bent moet je terug naar school. Ik zal alvast het personeel tijdelijk in standbeelden veranderen en hen alles laten vergeten wat er vandaag gebeurd is.’

Rob liep naar het dierenasiel, het was daar een vreselijk lawaai. Alle honden jankten en blaften door elkaar. ‘Nu moet ik gauw aan het werk.’ Hij liep naar de hokken waar de dieren waren. Ieder hok ging hij in. Hij legde zijn handen op de koppen van de dieren en zei de toverspreuk. Wat keek Rob vreemd op toen alle dieren in mensen veranderden. ‘Ga naar huis,’ zei Rob tegen hen. Alle hokken waren leeg, alleen in de hoek stonden nog vogelkooien, caviakooien, muizenkooien en konijnenhokken. Ook daar ging Rob langs. Die dieren veranderden niet. Vlug liep hij weer naar de school, daar was niemand zich bewust wat er gebeurd was.

Ondertussen liep Ivana met haar wichelroede (Zo heet zo’n tak) door de straten. Opeens wees de tak naar de rechterkant.

‘Wij moeten hier de hoek om, Wilfred.’

Wilfred herkende de buurt.

‘Ik weet waar ik woon, tante Ivana. Ik weet mijn huis te vinden!’ Wilfred begon te rennen. Ivana holde achter hem aan. Zij stonden beiden hijgend voor de deur en belden aan.

Achter de deur stond Arie hartverscheurend te blaffen.

‘Wat is er met jou? Wat ben je opeens waaks,’ zei zijn vrouw en deed de deur open.

Arie begon hard te kwispelen, zo blij was hij toen hij Wilfred zag.

‘Het is zeker jouw hond, hij herkent jou geloof ik,’ zei ze tegen Wilfred.

‘Mogen wij alstublieft binnenkomen?’ vroeg Ivana:

‘wij hebben een grote verrassing, voor u.’

‘Dan ga ik eerst een lekker kopje koffie zetten.

En voor het jongetje haal ik limonade. Lusten jullie taart? Ik heb de taart gisteren gebakken, ja hè?’

Toen zij aan de grote tafel zaten keek Arie’s vrouw vragend naar Ivana. Arie stond nog steeds heftig te kwispelen. Ivana vertelde dat zij een opperheks was, maar dat zij nooit mensen of dieren kwaad zou doen.

Arie’s vrouw zat vol ongeloof te luisteren.

Toen pakte Ivana, Wilfred bij zijn hoofd.

‘Flits,’ ging het door de kamer, daar zat Bolletje.

Hij begon te keffen. ‘Bolletje!! Maar... hoe kan dat?’

Ivana vertelde dat Bolletje betoverd was en dat hij geen hond meer wilde zijn.

‘Ik ga Bolletje weer veranderen in Wilfred,’ zei ze.

Toen bukte zij naar Arie.

‘Ben je er klaar voor?’ ‘Woef, woef,’ blafte Arie.

Toen keek zij naar Arie’s vrouw: ‘niet schrikken hè?’

Zij pakte Arie bij zijn kop ‘Flits,’ ging het weer.

Arie was zeer verheugd nu hij weer een mens was.

Hij moest huilen van blijdschap, hij zoende zijn vrouw en Ivana.

‘Jullie moeten beiden voor Wilfred zorgen. Ik regel wel dat hij zogenaamd familie uit Wrangel is, dan krijgt hij een paspoort. Ik wens jullie allemaal veel geluk, tot ziens.’

Ivana stond op en gaf ze allemaal een hand.

Zij liep de deur uit.

Wat was Arie’s vrouw blij met de terugkomst van haar man en met Bolletje die nu Wilfred heette.

Nu haastte Ivana zich naar het asiel.
Voor het asiel stonden een paar standbeelden.
Dat moesten weer mensen worden.
Die mensen wisten niet beter dan, dat de dieren
verkocht waren. Daarna holde Ivana naar het
kindertehuis. Ook hier begon iedereen alles
langzaam aan te vergeten.
Zij liet de kinderen maar kinderen. Uiteraard wilden
de kinderen toch niet meer in honden veranderen.
Zij besloot dus ook niet naar de school te gaan.

Ivana liep naar het huis van de zussen.
De aardige meneer was de tuin aan het harken.
‘Dag meneer!’ Ivana gaf de aardige meneer een
hand. Ondertussen prevelde zij een toverspreuk:

‘Alles wat u vandaag mocht weten,
is straks voorgoed vergeten.’

Zij deed een grote envelop in de brievenbus en
daarna liep zij snel weg.
Onderweg dacht zij aan de inhoud van de envelop.
‘Wat zullen de zussen Kruidje straks raar opkijken.
Alles gaat straks anders dan zij verwachten.
Ik moet er voor zorgen dat Larissa uitgenodigd
wordt op het volgende heksenfestijn.
Zo’n heksenwedstrijd zal zij toch niet afslaan.
Larissa is trots en hebberig. Zij zal wel met nieuwe
kunsten moeten komen.’
Ivana morrelde in haar tas en haalde een broodje
paardensla tevoorschijn. ‘Mm, lekker, zo’n fris
broodje.’ Zij peuzelde het smakelijk op.

HOOFDSTUK 12 DE HEKSENBIJEENKOMST.

Ivana moest opeens denken aan een geheime heksenbijeenkomst. Hoe moest zij dat organiseren? Moest zij alle heksen uitnodigen in een grote zaal? Of moest er een geheime bijeenkomst in een groot bos gehouden worden, zonder maaltijd en drankjes? Zij bedacht dat dit het beste was.

Eenmaal thuis belde zij met haar familie in Wrangel voor een paspoort voor Wilfred.

De dagen daarop, besloot Ivana in alle geheim de heksenbijeenkomst in een groot bos vlak bij de Duitse grens te organiseren. Nog dezelfde week kwamen alle heksen in dat bos bij elkaar.

‘Lieve medeheksen, wij zijn vandaag niet voor een feestje bij elkaar. Jullie weten dat tijdens de heksenwedstrijd, de derde prijs naar Wrangel was. Jullie weten ook... dat wij een erecode hebben. Dit betekent dat wij anderen geen kwaad zullen doen. Onze heksenjury heeft een grote vergissing gemaakt door Larissa Kruidje als beste heks te nomineren. Het zit zo, mijn familie woont op Wrangel-eiland. Toen Larissa daar op vakantie was, heeft ze de hele bevolking omgetoverd in mammoeten. Mijn lieve zus was zo bijdehand om mij via de computer te waarschuwen. Anders waren zij nu nog mammoeten geweest. Nog meer...Larissa had een dierenasiel met betoverde mensen. Zij waren honden geworden en poezen. Inmiddels is iedereen weer in hun oude doen.’

Larissa heeft ook een kindershuis en een school.
Daar wonen en studeren de als mens omgetoverde
honden. Ik heb daar niets aan gedaan.
Wij zullen de school en het kindershuis moeten
adopteren. Zijn jullie het met mij eens?
Vinden jullie ook dat wij Larissa Kruidje moeten
straffen?’
De heksen gingen eerst in overleg.
Daarna vonden zij, dat Larissa moest worden
aangepakt tijdens het heksenfestijn.
Na de bijeenkomst ging Ivana opgewekt naar huis.

HOOFDSTUK 13

DE BETOVERDE BRIEF.

's Morgens vroeg zette Larissa haar bezem en die van haar zussen in de schuur. Zij kakelden totdat zij bij de voordeur stonden. Larissa zocht haar sleutel en draaide het slot om.

'Tjonge, tjonge wat ligt hier veel post!' Lana raapte alles op.

Laura huppelde naar de keuken om koffie te gaan zetten.

Larissa plofte in haar stoel: 'het was een heerlijke vakantie in Frankrijk, vonden jullie dat ook?'

'Ja heerlijk!' riep Laura vanuit de keuken.

Lana kwam met een bijzonder grote envelop aanlopen.

'Is die voor mij? Wie is de afzender?' vroeg Larissa.

'Ik weet het niet, dat staat er niet op.' Lana draaide de envelop om en om. 'Er staat alleen Larissa op.'

Larissa rukte de envelop uit de handen van Lana.

Zij scheurde hem open en las de brief keer op keer.

'Wat staat er? Mogen wij dat weten?' Lana keek heel nieuwsgierig.

'Moeten jullie horen! Hier staat dat ik eigenlijk de hoofdprijs had moeten winnen. Maar door een fout heb ik de derde prijs gehad. We worden weer uitgenodigd voor het volgende heksenfestival, leuk hè? Ik wist wel dat ik de beste tovenares was.

Ondertussen viel uit de brief toverstof over de handen van Larissa. Zij had niets in de gaten.

Zij kakelde verder hoe goed zij wel was.

Lana hoorde haar zuster aan, maar zij dacht er heel anders over. Zij vond haar zus erg verwaand.

Laura kwam binnen met koffie en beschuitjes.

'Wat hoor ik, krijg jij nog een prijs?' Zij keek naar het blijde gezicht van Larissa.

‘Wij gaan weer naar het grote heksenfestival.

Ik wist wel dat zij een fout hadden gemaakt,’
kakelde Larissa: ‘ik moet ook een nieuwe truc
verzinnen. Nou, dat lukt vast wel.’

Het heksenstof kroop omhoog langs haar nek, naar
haar hoofd. Zij voelde het nog steeds niet.

Uiteindelijk had het haar haarkruintje gevonden.
Daar ging het haar hoofd in.

‘Brr, ik krijg het opeens koud. Ik ga maar even op
bed liggen,’ bibberde Larissa.

‘Jij bent zeker ziek geworden,’ zei Lana.

‘Jij hebt kou gevat op je bezem,’ vond Laura.

Zij holde naar de keuken om een kruik te maken
voor haar grote zus.

‘Arme Larissa dat ze nu juist ziek moest worden, zielig zeg!’

Er klopte iemand op de deur. Laura rende naar de voordeur.

‘Goed nieuws, ik kom even vertellen dat alle honden verkocht zijn. Slecht nieuws, de kassa is leeg.

Ik denk dat er dieven zijn geweest, sorry,’ de dierenoppasser verontschuldigde zich keer op keer.

‘We hebben nu andere zorgen aan ons hoofd want Larissa is ziek. Ik moet haar verzorgen. Gaat u alstublieft zelf even langs de politie, ik heb geen tijd.’

‘Boem’ zij smeede de deur dicht. Vlug rende zij met de kruik naar de slaapkamer van Larissa.

Larissa lag er heel zielig bij.

‘Moet ik een dokter waarschuwen?’

‘Nee, ik bedoel ja alsjeblieft. Ik voel me zo naar.

Alles draait voor mijn ogen.’

Laura belde met de dienstdoende arts. Hij zou zo snel mogelijk langskomen.

Toen de arts er eindelijk was, kon hij niets bijzonders aan Larissa ontdekken.

‘Als zij volgende week nog steeds ziek is, kom ik wel weer langs. Ik denk dat zij kou heeft gehad.’

Hij schreef een recept voor.

De week daarop scheen alles veel erger.

De dokter liet een ambulance komen. Met gillende sirenes werd Larissa naar het ziekenhuis gebracht.

Daar werd zij meteen onderzocht. Na een paar dagen wisten de artsen wat Larissa mankeerde.

Larissa had het aanstelvirus te pakken.

Dat veroorzaakte heftige luiheidshoofdpijn, ziektegevoel en slaap.

Zij vertelden haar dat het ergens tussen haar oren zat. Zij kon met de taxi weer naar huis.

Larissa vertelde thuis aan haar zussen dat zij het aanstelvirus had. En dat die ziekte in haar hoofd in de buurt van haar oren zat. En dat zij zich nog steeds ziek voelde. Ze vond, dat zij maar weer naar bed moest.

Haar zussen begonnen onbedaarlijk te lachen.

Larissa keek erg dom, net als een geit.

De zussen moesten nog harder lachen.

Laura hield haar buik vast, zij sloeg dubbel van het lachen. Met tranen in haar ogen zei zij: 'Larissa, de dokters bedoelen dat jij je aanstelt en aandacht nodig hebt!'

Brullend van het lachen gingen zij de kamer uit, Larissa ontdaan achterlatend.

'Ik voel me toch' ziek, ik ga naar mijn bed!' riep zij boos. Zij liep naar haar kamer en smiet de deur achter zich dicht.

Laura en Lana kwamen haar niet meer verzorgen.

De twee zussen liepen naar het dierenasiel.

Wat was het stil daar, er klonk geen hondengeblaf.

Zij vroegen de dierenoppasser of hij al wat van de politie gehoord had.

Hij vertelde dat de politie was langs geweest.

Die konden geen spoor van braak vinden en konden niets doen. 'Ik vind het vervelend voor jullie,' zei de oppasser: 'in de kassa moest op zijn minst 3000 euro hebben gelegen. We moeten er voor zorgen dat er niet zoveel geld in de kassa blijft liggen.'

Daar waren de zussen het mee eens. Zij vonden het al geweldig, dat alle honden verkocht waren.

HOOFDSTUK 14

LARISSA KAN NIET MEER TOVEREN.

Na twee weken vond Larissa het weer eens tijd om haar bed uit te komen. Zij voelde zich niet duizelig en had geen hoofdpijn meer. Larissa wilde weer naar buiten. Zingend liep zij naar de huiskamer en keek om zich heen. 'Waar is Wilfred?'

'Hij is in het kindertehuis dat weet je toch,' zei Lana. 'Was hij dan al zindelijk? En kon hij ook netjes eten? Ben je niet even naar hem gaan kijken, na onze vakantie? Dat vind ik heel erg Lana!'

Boos stapte Larissa naar buiten en liep naar het kindertehuis. Daar binnengekomen hield zij twee verzorgsters aan. 'Ik kom voor mijn lieve kleine Wilfred, willen jullie hem halen?'

Natuurlijk duurde dat een tijd, want Wilfred was daar helemaal niet. Larissa keek op haar horloge.

'Ze zijn nu al een geruime tijd weg. Ik kijk zelf wel.'

Zij liep naar de zalen waar de kindertjes van één tot drie waren. 'Waar is mijn oetepetoeterige Wilfredje?' Zij keek tussen de blonde kinderen of Wilfred daar tussen zat.

'Wilfred, Wilfredje waar zit je?' Wilfred was in geen van de zalen. 'Waar is Wilfred! Is hij soms al op school? De verzorgsters begonnen nu ook te zoeken. De twee andere verzorgsters kwamen aanlopen.

'Hij is hier nergens. We hebben ook in de school gezocht. Wij snappen er niets van. Wij zullen even met de mensen bellen die vandaag vrij zijn. Iemand moet hem toch vanmorgen gezien hebben?'

Zij liepen naar een kantoortje. Larissa liep zenuwachtig achter hen aan.

Het hoofd, meneer Baas van het kindertehuis zat in het kantoortje achter zijn computer.

Toen hij Larissa zag stond hij beleefd op en gaf haar een hand.

‘Wat kan ik voor u betekenen?’ vroeg hij.

‘Waar is Wilfred?’

Ontzet zei hij: ‘Wilfred is toch bij jullie? Is hij niet mee op vakantie geweest? Hij is hier niet!’

Geschrokken zakte meneer Baas in zijn stoel terug.

‘Maar... waar is hij dan? Jullie hebben niet goed op dat kereltje gelet. Is hij soms weggelopen?’

‘Hebben jullie niet gemerkt dat hij er niet was?’

Larissa werd krijtwit van ergernis. Zij greep het hoofd, bij zijn hoofd. En toen gebeurde er... niets.

Er zat geen mammoet in de stoel en ook geen hond of pluchen beer. Meneer Baas keek geschrokken naar Larissa. Hij begreep wel dat zij over haar toeren was en pakte de telefoon om de politie te bellen. Maar Larissa hield hem tegen. Stel je voor, dadelijk kwam het uit dat iedereen hier zo’n beetje betoverd was.

‘Ik bel zelf wel!’ jokte zij en holde naar huis terug.

Binnen vroeg zij aan Lana of er foto’s van het tehuis en van de kinderen waren.

Lana frutselde in haar bureau. ‘Als er foto’s zijn, liggen die hier.’

Toen nam zij een stapel foto’s waarop de kinderen in groepen stonden. Wilfred stond daar niet op.

Hij kwam nadat de fotograaf was geweest.

‘Jammer,’ dacht Larissa. Opeens kreeg zij een goede ingeving. Zij kon misschien Ivana van het heksenfeest benaderen. Misschien waren op het feest foto’s van Wilfred gemaakt. Meteen pakte zij haar telefoon.

‘Met Ivana Kol,’ klonk het door de telefoon.

‘Mevrouw Kol, u spreekt met Larissa Kruidje.
Heeft u foto’s van het heksenfestival?’
‘Ja ik heb er verscheidene. Wilt u die nabestellen?
Ze kosten een euro per stuk,’ Ivana zat stiekem te
gniffelen.
‘Ik wil ze graag komen bekijken. Wanneer mag ik
langskomen?’
‘Vanmiddag heb ik wel even tijd. Komt u om vijf uur.’
‘Waar kan ik ze komen bekijken?’
‘Bij mij thuis, mijn adres staat op de brief van de
nieuwe uitnodiging.’
‘Tot ongeveer vijf uur, tot ziens!’

‘s Middags pakte Larissa haar bezem uit de schuur.
Dit keer wilde zij vliegen. Zij stapte op.
De bezem deed niets. Vertwijfeld bekeek zij de
bezem aan alle kanten.
‘Nou moe?’ Toen nam zij de bezem van haar zus.
Blij stapte zij erop. Als een dood ding bleef de
bezem tussen haar handen hangen.
Vlug pakte zij de laatste bezem. Deze kwam ook
niet van de grond.
‘Lana! Laura! Komen jullie eens snel hier!’
De zussen kwamen geschrokken aanhollen omdat
zij dachten dat er heel wat aan de hand was.
‘Mijn bezem doet het niet meer en die van jullie ook
niet.’ Larissa zat ondertussen weer op haar eigen
bezem. Toen nam Lana haar bezem. ‘Zoefff...’ zij
vloog door de lucht. Verbaasd keek zij naar Laura:
‘en jouw bezem?’ Laura sprong op haar bezem.
Weg was zij.
‘Ik snap hier niets van,’ jammerde Larissa geërgerd.
Laura was weer terug. ‘Laat mij jouw bezem
proberen.’ ‘Zoef,’ soepel steeg de Larissa’s bezem
de lucht in. Lana probeerde hem ook nog even.
Ook zij kon erop vliegen.

Inmiddels was het te laat om langs mevrouw Kol te gaan.

‘Ik moet haar maar afbellen. Met de trein kom ik niet op tijd. Misschien mag ik morgen even langskomen,’ zuchtte Larissa.

De volgende morgen ging zij al vroeg op pad.

Zij had een afspraak om tien uur gemaakt.

Eenmaal in de straat van mevrouw Kol, kon zij meteen zien waar zij woonde.

In haar tuin stonden in plaats van tuinkabouters allemaal verschillende stenen heksen. De één nog bonter gekleurd dan de andere.

Zij belde aan. Na een poosje deed mevrouw Kol open. Zij hielp Larissa haar jas uit doen en begeleide haar naar de huiskamer. In haar huis rook het aangenaam naar houten meubels vermengd met bloemengeur. Aan de muur hing een grote houten statige klok die hard tikte. Larissa voelde zich meteen op haar gemak.

Op de tafel stond een porseleinen koffiepote met bonte bloemen beschilderd, gevuld met geurige koffie. Mevrouw Kol schonk een kopje koffie voor hun beiden in en haalde een aantal fotoboeken. ‘Zo,’ zei mevrouw Kol: ‘u kunt even kijken welke foto’s u bestellen wilt.’ Zij legde het eerste fotoboek op Larissa’s schoot.

Larissa bekeek de foto’s stuk voor stuk. Zij zag een foto van haarzelf en haar zussen. Zij zaten aan het tafeltje. Zij zag er ook één waarop zij aan het dansen was. ‘Leuk zeg,’ zei ze.

Ze schreef meteen het nummer op wat onder het foto’tje stond. Toen keek zij op haar gemak in de andere boeken. Zij vond er enkele waarop zij op het podium stond. Helaas was er geen goede foto van Wilfred bij. Hij stond er half hond, half mens op.

Het was duidelijk dat zij die foto niet gebruiken kon. De andere foto's vond zij niet interessant.

'Wilt u alleen deze?' vroeg mevrouw Kol verbaasd: dan krijg ik twee euro van u, ik stuur ze naar u op.' Zij schonk een tweede kopje koffie voor Larissa in. 'Heeft u al een idee wat u het volgende jaar gaat toveren?' vroeg mevrouw Kol.

Larissa begon opeens te huilen: 'ik w.weet het nog niet, ik kan opeens niet meer toveren. Ik kom niet als ik niets meer kan toveren. Ik kan ook niet meer vliegen.' Huilend vertelde zij over Wilfred en dat zij zoveel van hem hield.

Nu wist Ivana dat haar toverpoeder had gewerkt. Zij vertelde niet waar Wilfred was. Hij was nu immers veel gelukkiger bij zijn pleegouders, in zijn eigen huis. Zij liep naar haar kast en haalde er een flesje met witte vloeistof uit. 'Dit goedje gooi ik over jouw handen. Jij kunt dan weer toveren, goed?'

Larissa knikte van ja.

Ivana prevelde een toverspreuk:

Dit goedje tovert goede daden.
Bij kwaadheid is het af te raden.

'Probeer jouw bezem straks ook maar. Jij hebt weer genoeg toverkracht om te kunnen vliegen. Ik zie je op ons heksenfeest wel weer. Dag Larissa!'

'Dag mevrouw Kol. Dank u wel voor deze gezellige ochtend.' Larissa ging vol goede moed weer naar huis.

HOOFDSTUK 15

LARISSA WORDT EEN PAPEGAAL.

Onderweg naar huis zat Larissa in de trein. Tegenover haar zat een oude dame die vriendelijk tegen Larissa lachte. Zij begon te vertellen over haar breiwerkje en haar keuken die geveerd moest worden. Zij vertelde over haar kleinkinderen en haar vervelende man. Over een reis naar Suriname en naar Japan. Larissa zei af en toe ja en af en toe och. Zij werd moe van die dame. Zij hoopte dat zij gauw bij het station zou aankomen, waar zij kon overstappen.

Eindelijk was het zover. Larissa kon overstappen. Ze rende naar de trein die klaar stond om te vertrekken.

‘Pfff gelukkig, dat was maar net op tijd.’

Op een bank zat zij uit te hijgen.

‘Hallo zit je hier, gezellig ik kom bij je zitten.’

Dezelfde dame ging nu naast haar zitten.

‘O nee, dacht Larissa: ik wil een beetje rust!’

Vermoeit deed zij haar ogen dicht.

Ondertussen ratelde de dame aan één stuk door.

In haar gedachten herhaalde Larissa alles.

Zij gaf de dame geen antwoord meer. Die scheen het niet eens op te merken. Larissa stond op en deed net of zij naar de wc moest. Zij ging gauw in een andere coupé zitten. Ze had nog maar net plaats genomen toen de aardige dame weer bij haar stond. ‘Ik kom maar bij je zitten, het is daar zo ongezellig.’

Larissa kreeg een kwade bui.

Hoe meer de dame sprak, des de kwader werd Larissa. ‘Nou is de maat vol!’ Larissa begon tegen de dame te schreeuwen.

Zij pakte stevig haar hoofd vast en riep: 'nou is het afgelopen praatzieke vogel!'

De aardige dame schrok van Larissa en viel flauw.

Larissa fladderde naar de andere coupé terug.

Zij merkte dat zij haar tas had vergeten.

Vlug fladderde zij naar haar tas. Zij wilde hem pakken maar dat kon zij niet. Haar armen waren groene vleugels geworden. 'O nee, ik ben een vogel, ik ben een vogel een vogelll een vogellttje,' tjirpte zij. De mensen in de trein moesten om haar lachen.

'Kijk naar je zelf, je zelf, kijk!'

De reizigers dachten dat de papegaai van de dame was. Zij lieten haar dus met rust. Larissa zat op haar tas. 'Prrr mijn tas is van mij prr.' Van alle kanten kwamen nieuwsgierige mensen naar haar kijken en luisteren. Zij waren allemaal muisstil om Larissa goed te kunnen horen.

'Zie, zien jullie, lie mij goed? Goed zo, zo.' Iedereen begon te lachen. Ondertussen maakte Larissa rare vogel bewegingen met haar kop. De dame kwam bij. 'Wat een leuke vogel heeft u mevrouw,' zei een jongen. 'Die is niet van mij, maar ik denk van die eigenaardige jonge vrouw die hier net zat. Zij is zeker even haar beentjes strekken.' De dame sprak niet meer, zij had alleen aandacht voor de papegaai op de tas. Door de luidspreker klonk: 'eindhalte iedereen wordt verzocht hier uit te stappen.'

Larissa wilde ook uitstappen maar zij kreeg haar tas niet van zijn plaats. Zij zat alleen in de trein.

Het was doodstil. De deuren gingen dicht. In paniek fladderde Larissa tegen de deur. De controleur liep net voorbij. Hij zag haar. Even later kwam hij met de machinist de coupé binnen waar Larissa opgesloten zat. Zij probeerden haar te vangen. Dat ging zomaar niet.

Larissa liet zich niet pakken.
 'Daar staat ook nog een tas,' zei de machinist.
 'Afb! lijf, der, af!' schreeuwde Larissa.
 'Zwoep.' Voor dat Larissa er erg in had, lag er een
 jas over haar heen.' Zij krijste als een gek.
 Toen zij haar meenamen beet zij heel gemeen.
 Zij had geen handen meer om iets te kunnen
 betoveren. En met haar pootjes ging het ook niet.
 Voorzichtig keek de treinmachinist onder de jas.
 Vliegensvlug fladderde Larissa eronder vandaan en
 vloog een boom in. 'Het vogeltje is gevlogen. Wij

moeten die
 mevrouw van
 die tas vinden.
 Zit er een adres
 in die tas?' Zij
 maakten de tas
 open en haalde
 er een brief van
 mevrouw Kol
 uit. 'Wacht
 eens, ik heb
 hier een adres
 en een
 telefoonnummer
 ik ga even
 bellen.' De
 treincontroleur
 toetste het

nummer in zijn mobiele telefoon. 'Met Ivana Kol?'
 'U spreekt met meneer Kasman, ik ben controleur
 bij de N S.
 Ik heb hier een tas in mijn hand, van een mevrouw
 die plots is verdwenen. Haar papegaai zit hier in
 een boom.'

‘Verdwenen? Papegaai? Is die tas van Larissa Kruidje? Heeft u geen paspoort gevonden of zo?’ De machinist had een identiteitsbewijs gevonden die hij liet zien aan meneer Kasman.

‘Ja, zij heet zo. Zij kan niet uit de trein gesprongen zijn. Tijdens het rijden zijn de deuren vergrendeld. Wij hebben overal gekeken,’ zei meneer Kasman schouderophalend.

‘Waar kan de tas opgehaald worden?’

‘Wij brengen alle gevonden voorwerpen naar Utrecht. Morgen kunt u die ophalen.’

‘Wilt u zo vriendelijk zijn om in haar mobiele telefoon te kijken? U moet het nummer bellen van Lana of Laura Kruidje. Staan die er in?’

‘Ja, ik heb ze al gevonden, ik ga meteen bellen,’ zei de controleur. Hij belde met Lana en vertelde dat er een tas was gevonden. Lana schrok en vroeg zich af waar Larissa kon zijn.

‘s -Avonds zaten de twee heksen aan tafel, toen er opeens tegen het raam werd gekrast. Voor het raam fladderde een groene papegaai.

‘Ach, moet je nou eens zien. Hij wil naar binnen.’

De zussen wisten nog niets over de papegaai, de werknemers van de N S hadden dat niet gezegd.

Laura deed het raam open. De papegaai vloog meteen naar binnen.

‘Ik ben, n, een vogel, vogel geworden leuk, leuk, leuk, is, s dat!’ tjirpte zij.

Laura keek naar het beestje: ‘Van wie zou die vogel zijn?’ Ik breng hem wel even naar het dierenasiel.

Larissa moet maar verder alles regelen. Zij pakte een slaaptoverdrankje en gooide het goedje over de papegaai.

HOOFDSTUK 16

IVANA VRAAGT OM HULP.

Toen bracht zij de papegaai naar het asiel en stopte hem in een kooi.

‘Jij wordt gehaald of wij verkopen jou,’ zei Laura.

Daar zat Larissa nu, zielig en alleen in een kooi. Zij zat te overdenken, hoe zij in de problemen was geraakt.

Ze merkte ook, dat zij niet meer goed kon nadenken, alle woorden schenen weg te ebben. Met geen mogelijkheid kon ze meer op woorden komen. Zij wilde wel huilen maar dat kon zij niet meer.

Ergens anders maakte iemand zich vreselijke zorgen over Larissa. Dat was Ivana. Zij wilde eigenlijk meteen naar de zussen om Larissa om te toveren. Zij vond ook dat Larissa straf verdiend had. Zij lag maar te draaien in haar bed. Toen kreeg zij ineens een ingeving. ‘Ik ga morgen naar Arie. Hij moet me helpen.’

Ivana werd wakker van een duif die voor haar raam aan het koeren was.

‘Hoe laat is het?’

Zij keek op haar wekker en zag dat het 10 uur was.

‘Gut wat laat is het al. Ik zal maar opstaan.’

Zij waste zich en deed haar kleding aan.

Daarna smeerde zij gauw een boterham.

Met de boterham nog in haar handen ging zij haar tuin in, het regende. Zij pakte haar bezem. ‘Zoef,’ zij schoot de lucht in.

Na een tijd te hebben gevlogen zag zij in de verte het huis van Arie. 'Ik hoop maar dat hij thuis is,' dacht zij. Zij landde netjes in de achtertuin. 'Joehoe, zijn jullie thuis?' Zij klopte enkele malen op de keukendeur. Arie's vrouw deed open en was verbaasd dat Ivana in de achtertuin stond. 'Kom toch binnen, u bent doornat. Ik zal uw jas te drogen hangen.'

Arie's vrouw zorgde gauw voor een beker hete chocolademelk.

'Arie komt zo, hij is met Wilfred naar de bakker.'

Zij zette de beker voor Ivana neer.

Ivana vertelde haar over Larissa en wat er gebeurd was op Wrangel.

Arie kwam met Wilfred binnen, zij waren ook kletsnat.

'Ik kom wat vragen,' verontschuldigde Ivana zich: 'Larissa Kruidje heeft zichzelf in een papegaai veranderd. Ik wilde jullie vragen haar op te halen en haar een jaartje te verzorgen. Ik geef jullie daar maandelijks geld voor. Pas als het heksenfestival begint tover ik haar weer om. Ik nodig jullie natuurlijk ook uit.'

'Tja,' zei Arie en keek naar zijn vrouw.

'Goed wij halen haar wel op. We zeggen dat zij was weggevlogen,' grinnikte Arie's vrouw.

Zij dacht aan de gemene Larissa die haar man omgetoverd had. Ivana keek naar Wilfred.

'Hoe vind jij het om een klein mensje te zijn?'

'Ik ben erg blij dat ik een papa en een mama heb. Ik was vroeger ook blij met hen. Ik wil nooit meer een hond zijn,' Wilfred lachte flauwtjes.

‘Jammer, ik wilde vragen of jij volgend jaar heel even een klein Bolletje wilt worden. Alleen al, om iedereen te laten zien en horen, dat wij een vergissing hebben gemaakt. Wij hadden Larissa nooit een prijs mogen geven. Arie wilde ik ook vragen, even een hond te worden.’

‘Wij moeten er nog over denken. Het feest is toch pas volgend jaar,’ zei Arie.

Zij praatten die dag nog gezellig over andere dingen. Pas tegen de avond ging Ivana weer naar huis.

HOOFDSTUK 17

LARISSA IS VERBAASD.

‘Wilfred waar is jouw jas? Ik ga de papegaai halen en jij moet met papa naar de dierenwinkel!’

Arie’s vrouw zocht onder de stapel jassen die aan de kapstok hingen. ‘Zonder jas is het te koud buiten.’ Zij zocht in Wilfred’s kamertje.

Onder het bed lag zijn jas.

Zij klopte hem uit en deed hem Wilfred aan.

‘Jij mag straks papa helpen sjouwen. Mama is zo snel mogelijk weer thuis, geef mij een kusje.’

Wilfred gaf zijn moeder een knuffel. Toen ging hij met zijn papa de deur uit.

Arie’s vrouw liep naar de bushalte.

Het was een kwartier rijden naar het dierenasiel.

De bus stopte er in de buurt.

Er was een enorm park waarin drie grote gebouwen stonden. Een daarvan was het dierenasiel.

Mevrouw van Puffelen stond stil om dierengeluiden te horen. Er klonk geen geblaf.

Zij hoorde wel een enorm gekrijs. Nu wist zij naar welk gebouw zij moest lopen. De deur stond open, zij liep naar binnen. Achter in de gang stond een meneer schoon te maken, hij keek op.

‘Sorry, alle honden zijn verkocht, er zijn alleen nog knaagdieren en vogels,’ riep hij van verre.

‘Ach dat is fijn want ik kom voor mijn papegaai,’ jokte mevrouw van Puffelen: ‘ziet u, hij is weggevologen, ik kom even kijken of hij hier is.’

‘We hebben drie papegaaien, gaat u zelf even kijken, misschien is uw vogel hier.’

Mevrouw van Puffelen werd zenuwachtig. Zij wist niet welke Larissa was. Toen kreeg zij een idee.

‘Wilfred?’

De eerste papegaai reageerde niet. Zij liep naar de tweede kooi. De grote groene papegaai zat rustig te dommelen.

‘Wilfred?’ Larissa deed haar kraaloogjes open.

Zij vloog tegen de zijkant van haar kooi.

‘Wilfred waar is Wilfred? Wilfr, fred is Bolletje, lief, lief!’

‘Meneer?’

De meneer kwam aanlopen. ‘En?’

‘Het is mijn papegaai, gelukkig is hij hier terechtgekomen.’

‘Ik krijg vijftien euro van u voor de verzorging en voor de administratiekosten.’

‘Lekker duur nachtje meneer! Het lijkt wel of hij in een hotel heeft overnacht.’

Zij betaalde voor de vogel.

‘Heeft u een kooi bij u?’

‘Nee, niet aan gedacht, wat nu?’

‘Neem deze kooi maar mee. U kunt hem lenen, kom hem wel zo vlug mogelijk terugbrengen.’

Het was een erg zware kooi. Mevrouw van Puffelen moest flink sjouwen.

Gelukkig was zij snel weer thuis. Larissa had de hele terugweg gesnerpt en gescholden.

Menig mens had haar verschrokken aangekeken.

In de huiskamer bleef Larissa nog steeds schelden.

Toen Arie met Wilfred binnen kwam had Larissa nog niets in de gaten. Zij blèrde er lustig op los.

Wilfred liep naar de kooi. Van de schrik was Larissa meteen stil.

‘Dag Larissa, ik ben nu heel gelukkig.’

Wilfred deed zijn vingertje tussen de tralies.

Larissa keek verbaasd naar Wilfred: ‘o Wilfred, wat ben ik blij. Jij bent mijn lieve knul, knul, knul,’

Larissa kwam dichterbij zitten en liet zich strelen, haar nekveertjes stonden van blijdschap rechtop.

Hij gaf haar een paar pinda's, zaad en een schoon bakje water. Hij deelde zijn appel met haar. Hij vertelde haar hoe het vroeger was, toen hij nog Bolletje heette.

'Ik zal altijd goed voor jou zorgen, ik vind je zo mooi!' Wilfred was erg onder de indruk van Larissa. Arie kwam dichterbij, hij zei niets want Larissa herkende hem niet

Hij fluisterde Wilfred in zijn oor dat de vogel maar een jaartje bleef want daarna zou zij weer mens worden. 'Mag zij uit haar kooi?' Wilfred keek naar zijn vader.

'Wij zullen het proberen, misschien wil ze weg vliegen,' zei zijn vader.

Larissa was niet van plan weg te vliegen, waar zou ze dan terechtkomen?

Zij bleef hier, bij deze aardige mensen en bij haar lieve Wilfred. Larissa was voortaan een lieve vogel. Zij vloog zelfs de tuin niet uit.

HOOFDSTUK 18

ARIE EN ZIJN VROUW WORDEN JURYLEDEN.

Er was bijna een jaar voorbij gegaan. De zusjes Kruidje zochten niet meer naar hun zus. Zij waren nog steeds verdrietig om haar verdwijning. Zij wilden niet naar het heksenfestival, zij besloten thuis te blijven. Het liep allemaal anders.

Ivana stond onverwachts voor de deur. Zij was niet alleen gekomen. Zij had een heel heksengezelschap bij zich. Laura en Lana waren onthutst toen Ivana vertelde dat het afgelopen moest zijn om mensen te betoveren. In een kring gingen alle heksen om hen heen staan. Zij prevelden allemaal:

‘Hoogste tijd, hoogste tijd’
Jullie moeten de boze toverkrachten kwijt.
Komt er een boze toverspreuk uit jullie monden,
veranderen jullie in meteen in brave honden.’

Meteen gingen de vele heksen aan de slag in de school en in het kindertehuis. Niet dat alle kinderen weer honden werden. De heksen gingen er zelf werken. Al het personeel werd ontslagen. Lana en Laura mochten er niet meer in de buurt komen.

Ivana maakte ondertussen plannen voor het heksenfestival, deze keer mocht er niets misgaan. Zij moest tien andere heksen als juryleden aanwijzen. Zij vond acht vrijwilligsters. Deze heksen mochten niet deelnemen aan de wedstrijd. Zij miste nog twee heksen. Hoe zij ook haar best deed zij vond ze niet. Uiteindelijk belde zij met Arie en zijn vrouw.

‘Niemand weet dat jullie zijn geen heksen zijn. Toch wil ik vragen of jullie alsjeblieft meedoen als juryleden. Er moeten drie heksen uitgekozen worden die het best kunnen toveren. Zijn jullie er al uit of ik jullie eventjes mag omtoveren op het feest?’ ‘Wij zullen alleen dit jaar helpen waar we kunnen. Uiteindelijk hebben wij nu een lieve zoon. Wij zijn het jou verschuldigd,’ antwoordde Arie. ‘Dat is heel lief van jullie. Ik kom jullie morgen halen voor de beoordeling. Dank jullie wel!’

De volgende dag stond een grote taxi voor de deur. Ivana stapte uit en liet de familie van Puffelen eerst instappen. ‘Wij gaan naar de jaarbeurshallen in Utrecht,’ zei ze tegen de chauffeur. Onderweg keek de kleine Wilfred zijn ogen uit. Wat was er veel te zien. Arie vond het allemaal zeer spannend.

In de jaarbeurshallen was het enorm druk. Arie en zijn vrouw hadden het moeilijk drie winnaressen uit te kiezen. Alle heksen konden leuk toveren. ‘s Middags laat waren de tien juryleden eruit. Zij wisten welke heksen dit jaar zouden winnen. Ivana nodigde de familie van Puffelen uit voor een etentje. Daarna bracht ze hen weer thuis. ‘Ik zie jullie volgende week. Dan neem ik Larissa ook mee,’ zei Ivana hartelijk.

Na een week stond de grote taxi weer voor de deur. Arie stapte eerst in met de grote kooi van Larissa. Daarna Wilfred en zijn moeder. Ivana zat ook in de taxi. ‘Wij gaan weer naar Utrecht voor het grote festival, chauffeur!’

HOOFDSTUK 19 HET HEKSENFESTIJN.

In de jaarbeurshallen van Utrecht was het razend druk. Honderden heksen uit binnen en buitenland waren naar het feest gekomen. Zij wilden allemaal weten wat er met de heksen gebeuren zou.

De meeste hadden op internet gelezen, wat er op Wrangel gebeurd was. Zij hadden ook gelezen dat de drie heksen straf kregen. Iedereen was nieuwsgierig.

De familie van Puffelen zat op de eerste rij.

Naast hen stond de kooi met Larissa.

Zij was erg zenuwachtig nu zij wist dat zij weer een mens zou worden. Zij dribbelde heen en weer in haar kooi.

‘Willen jullie ook heksenthee met een sprits?’ vroeg Ivana.

‘Heksenthee?’

‘Neemt het maar gerust het is van bloesems gemaakt,’ grinnikte Ivana, zij keek naar Arie’s geschrokken gezicht.

Hij vroeg: ‘lindebloesem thee?’

Ivana zwaaide naar een serveerster. ‘Drie

heksenthee met spritsen,
alstublieft!’

Er klonk een gezellig geroezemoes.
‘Ik moet nu op. Ik zie jullie zo op het podium.

Ik mag jullie toch even omtoveren?’

‘Mij best,’ lachte Arie.

‘En jij kleine schat?’

‘Ik vind het ook goed,’ zei Wilfred.

Ivana liep naar het podium. Zij schraapte haar keel. 'Ahum, dames en heren uit binnen en buitenland. Ik heet u welkom op het jaarlijkse heksenfestival. Wederom, zijn er weer drie allerbeste heksen verkozen. Er zijn ook dit jaar weer mooie prijzen.' Iedereen was doodstil.

'De drie hoofdprijzen zijn ...

Ik begin bij de derde prijs. Een reis door... Rusland voor de winnares en haar familie, daar is van alles te zien. Het is een wondermooi land met een fraaie cultuur.

De tweede prijs is... naar een door u bepaalde vakantie bestemming. U krijgt maar liefst 2000 euro aan zakgeld. U mag twee maal dit jaar!

Dan zijn we nu aangekomen bij de eerste prijs...

De eerste prijs is een geldbedrag van... maar liefst twee miljoen euro! Wij gaan nu eerst genieten van een hapje en een drankje. Daarna is er muziek en dans. Tot straks.'

Er werd luid geapplaudisseerd.

Iedereen kreeg een warme maaltijd en een drankje.

De familie van Puffelen zat heerlijk te smikkelen.

Na drie kwartier begon een groot orkest te spelen.

Haast iedereen stond op om te dansen. De familie van Puffelen had nooit zoiets meegemaakt.

Zij vonden het heel gezellig en dansten vrolijk mee.

Iedereen was nog volop aan het dansen toen Ivana weer op het podium verscheen.

Zij schraapte haar keel: 'mag ik uw aandacht alstublieft?'

Er bleven nog steeds mensen rumoerig.

‘Stilte graag! Mag ik even een beetje stilte alstublieft?’

Er viel een doodse stilte.

‘Ik ga met de derde prijs beginnen. Mevrouw van Kruidnagel, komt u hier op het podium?’

Mevrouw van Kruidnagel zat ergens achterin.

Het duurde een tijdje voor zij op het podium stond.

‘Gefeliciteerd!’ Ivana gaf haar een hand. Iedereen begon te klappen.

‘Laat u alle mensen hier maar zien, wat voor bijzonders u kan toveren.’

Mevrouw van Kruidnagel hief haar handen omhoog.

Toen verscheen er een roze wolk. De hele hal werd

gevuld met rozengeur. Op iedere tafel viel een

donkerrode roos. De mensen begonnen

oorverdovend te klappen.

‘Mevrouw van Kruidnagel... u gaat met uw familie

gezellig door Rusland reizen. U mag alles zien en

overal eten, alles wordt betaald!’

Weer applaudisseerde iedereen.

Nu werd de tweede prijswinnares uitgenodigd om op het podium te komen. Het was een oude heks, zij was dolgelukkig. Met haar rollator strompelde zij naar voren.

‘Mevrouw Zonnebloem, u heeft de tweede prijs gewonnen. U mag dit jaar twee vakanties boeken naar de door u gekozen vakantiebestemming.

U mag overal heen, waarheen u wilt. U krijgt ook per vakantie tweeduizend euro. Dat wordt aan u gegireerd.’

Alle heksen in de zaal waren nieuwsgierig wat deze

heks kon. Vrijwel onmiddellijk begonnen overal

vlinders te verschijnen in alle mogelijke bonte

kleuren. ‘Och, ach, wat prachtig,’ klonk het in de

hal. Toen hief de oude vrouw haar armen omhoog.

In groten getale kwamen zij op haar zitten. Opeens waren alle vlinders verdwenen.

Iedereen klapte voor mevrouw Zonnebloem. Terwijl mevrouw Zonnebloem weer naar haar stoel strompelde, maande Ivana weer tot rust. 'Alvorens ik de eerste prijs ga overhandigen verzoek ik de familie van Puffelen op het podium te komen.' Larissa werd heel nerveus. Zij fladderde hevig in haar kooi. 'Dames en heren, u kunt allemaal toveren. De één nog beter en mooier dan de andere. Jullie weten dat er zoiets als een heksencode bestaat. Wat betekent, dat wij in geen geval niemand zullen veranderen in iets of iemand. Geen dier, geen vogel niets. Ik zal toegeven dat ik deze vogel hier betoverd heb, ik betreur dat.' Ivana wees naar de vogelkooi waar Larissa in rondfladderde.

‘Zij was de derde prijswinnares van het afgelopen jaar. Wij, ik bedoel de jury van verleden jaar heeft een grote blunder gemaakt. Wij hadden Larissa Kruidjes nooit mogen laten winnen. Bij haar huis troffen wij een dierenasiel aan met tientallen betoverde dieren. Het waren ooit mensen geweest. Ik heb hen teruggetoverd. Er zijn natuurlijk honden en katten verkocht, die zullen voor altijd dieren blijven.’

Zij liep naar Arie, zij fluisterde: ‘daar ga je, voor een minuut.’

Arie veranderde meteen in de grote grijze hond.

Larissa schrok, meteen ging zij op haar stok zitten en zei: ‘Arie? Grijze Bertus lelijke kale hond?’

Ivana keek boos naar de papegaai en zei: ‘mag dit?’

Mijn antwoord is nee. Ook al had Arie zijn hond geslagen, had hij niet betoverd mogen worden.

Dat is een zaak voor de politie!’ denderde Ivana’s stem door de zaal. Arie veranderde weer in een mens. Toen richtte zij zich naar Wilfred.

‘Kennen jullie hem nog? Hij was dat kleine schattige hondje van verleden jaar.’

Zij veranderde Wilfred eventjes in Bolletje.

‘Mevrouw Kruidje heeft een kindertehuis voor haar hondjes. Alsof honden niet tevreden kunnen zijn als hond. Maarrrr, als die lieve hondjes hebben geproefd van ons zo mooie mensenleven? Wat gebeurt er dan?’

Iemand riep: ‘dan willen zij geen hond meer zijn, logisch toch?’

‘Juist logisch, dank u meneer uit de tweede rij,’

schetterde Ivana door de hal: ‘zij heeft ook nog een school. Daar blijven de kinderen op tot zij oud en grijs zijn, geloof ik. Ons heksengenootschap heeft daarom ingegrepen. Die honden blijven mensen.’

Ondertussen werd Bolletje weer Wilfred. Hij rende snel naar zijn stoel terug.

Ivana galmde verder: 'wij hebben de school en het tehuis geadopteerd. Alle kosten zijn voor het genootschap. Wij hebben besloten de drie zussen een passende straf te geven. Zij zijn inmiddels van de meeste toverkracht af. Als zij iemand proberen te betoveren op een slechte manier, zullen zij hun leven als honden verder slijten, met alle gevolgen van dien.'

Nu wende zij zich tot de kooi, zij deed het deurtje open.

'Larissa, zodra jij deze kooi verlaten zal.

Verschijn jij als mens weer in de hal.'

Jouw toverkracht zal deels vervagen.

Maak je een fout,

dan blijf jij een hond tot het eind van jouw dagen.

Larissa was mooier dan ooit tevoren, zij rende als een opgejaagde hond de hal uit.

Daarna pakte Ivana het botje waarin de burgemeester veranderd was en sprak:

'burgemeester u bent een ziek geval.

Voor u is de politie hier al.

U zult de wereld wel verfoeien,

want u wordt afgevoerd in de boeien.

'Plop' de burgemeester keek verwaasd om zich heen. Hij werd meteen gearresteerd.

Er werd luid geapplaudisseerd voor Ivana.

Iedereen vond dat Ivana de hoofdprijs moest krijgen. Zij vonden haar een topheks.

Ivana lachte verlegen. 'Nee, dat zou niet eerlijk zijn tegenover de juryleden,' vrolijk wimpelde zij het af.

Goed, we gaan verder, hum,' weer schraapte zij haar keel.

'Lieve Arie, Wilfred en natuurlijk ons jurylid voor dit jaar Mevrouw van Puffelen, bedankt, bedankt voor alles.'

Zij gaf een kusje op haar eigen hand en blies het naar de familie van Puffelen.

'Een applaus graag!'

Nu klapte iedereen voor de familie van Puffelen.

'Dan zijn we nu aangekomen bij de eerste prijs.

'Meneer Kokerworm, kom naar het podium.

Meneer Kokerworm, laat u eens zien wat u kunt.'

Ivana liep een paar passen naar achteren. In de hal suisde een bliksemschicht. Toen had iedereen een feestmuts op. Een tweede bliksemschicht zorgde ervoor dat iedereen een feestneus ophad.

Zij hadden ook een roltong (fluitje) in hun mond.

Dat was zo'n gek gezicht dat iedereen bulderde van het lachen.

Hij klapte in zijn handen, toen was alles weer normaal.

Er heerste een geweldige sfeer. Iedereen had dikke pret.

'Gefeliciteerd, u heeft de eerste prijs gewonnen.

Wat gaat u met al dat geld doen?'

'Ik geef de helft aan het heksengenootschap. Het is voor de verzorging van alle kinderen in het kindertehuis,' zei meneer Kokerworm.

'Dat is nog eens lief, zei Ivana ontgaan: een warm applaus voor meneer Kokerworm.'

Meneer Kokerworm keek reuze blij.

Alle heksen applaudisseerden en stampten met hun voeten, alleen voor hem.

'Hiermee eindig ik dan dit grote heksenfestijn, ik zie u graag komend jaar terug, tot ziens.'

HOOFDSTUK 20

DRIE HEKSEN EN HONDEN VAN MENSEN.

Larissa kwam hijgend thuis. Zij was meegereden met een vrachtwagenchauffeur. Hij had haar niet voor haar huis afgezet, daardoor had zij een eind moeten lopen.

Haar zussen waren nergens te bekennen.

Vlug dribbelde zij naar het kindertehuis.

Voor de buitendeur zaten twee honden.

‘Laura? Lana?’ De honden jankten en likten haar handen. ‘Woef,’ riep de ene, ‘waf, waf,’ riep de andere.

Een heks deed de deur open en zei: ‘zij hebben ons aangevallen!’

Larissa keek verbaasd.

De heks grinnikte: ‘niet die honden natuurlijk, maar uw zussen.’

Larissa keek weer dolgelukkig, haar zussen waren dus nog mensen.

‘Bent u nou zo dom? Uw zussen zijn betoverd neemt u ze alstublieft mee, ze stinken!’

De heks ging weer naar binnen. De honden kwispelden voorzichtig.

‘Kom we gaan naar huis!’ De honden liepen gehoorzaam achter haar aan.

‘Ik wil jullie niet verzorgen! Ik ga trouwens verhuizen. Ik ga als gewoon mens met gewoon werk in een grote stad wonen.

Ons dierenasiel is gesloten. Ik ga jullie morgen naar iemand brengen, die heel goed voor jullie zal zorgen.’

Zij gaf de honden geen eten en zelfs geen drinken. Nu voelde de zussen hoe het was om een hond te zijn. Zij renden allebei naar hun kamer en vielen op hun bed in slaap.

Zij sliepen zo vast dat zij niet gemerkt hadden dat zij een riem om hadden gekregen. Larissa sleurde hen hun bed af.

‘Het is hoog tijd, we gaan,’ commandeerde Larissa.

Het was een nieuwe dag. Buiten hing een frisse geur en de vogels zongen. Na een tijdje wandelen kwamen zij in een leuke wijk met leuke huisjes met tuintjes. ‘Hier moeten we zijn!’ Larissa belde aan. Mevrouw van Puffelen deed open, zij zei vriendelijk: ‘dag lieve Larissa, zijn dat jouw zusjes?’

Larissa trok de honden naar binnen. Arie zat te giechelen in zijn stoel. Wilfred keek vrolijk.

‘Ik ga voor jullie zorgen,’ zei hij blij. Hij rende naar de keuken om bakken water en voer neer te zetten. De zussen hadden wel trek. ‘Proef het nou maar!’ riep Arie vanuit de huiskamer.

Heel voorzichtig met hun voorste tanden namen zij hun eerste brokje. Dat was smullen! Nee, dat was

heel erg lekker!

Larissa vertelde dat zij naar Utrecht ging verhuizen en dat de familie daar altijd welkom was.

Zij pinkte een traantje weg en nam afscheid van haar zusjes. 'Ik zal geen hond worden, dat beloof ik jullie. Ik tover geen honden van mensen!'

Nog geen maand later stond er een jankende hond voor de deur. Arie deed open. 'Larissa?'

